



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně rozhodl v hlavním líčení dne 3. října 2019 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radomíra Koudely a přísedících JUDr. Stanislavy Mikulcové a Ing. Jiřího Stodůlky

takto:

Obžalování

1. **O. H.**, narozený XXXXX, v XXXXX bytem XXXXX ,
2. **Z. T.**, narozený XXXXX, bytem XXXXX , adresa pro účely doručování XXXXX ,
3. **P. M.**, narozený XXXXX, ve XXXXX bytem XXXXX,
4. **R. D.**, narozený XXXXX, ve XXXXX, bytem XXXXX,
5. **Z. O.**, narozený XXXXX, ve XXXXX, bytem XXXXX,
6. **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX,
7. **M. K.**, narozený XXXXX, ve XXXXX, bytem XXXXX,
8. **K. K.**, narozený XXXXX ve XXXXX, bytem XXXXX,
9. **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX,
10. **Z. B.**, narozený XXXXX, ve XXXXX, bytem XXXXX,
11. **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX,
12. **J. M.**, narozený XXXXX, v XXXXX, bytem XXXXX,
13. **R. K.**, narozený XXXXX, ve XXXXX, bytem XXXXX,
14. **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX,
15. **L. Z.**, narozený XXXXX, ve XXXXX, bytem XXXXX

jsou vinni, že

po vzájemné předchozí domluvě s úmyslem zkrátit daň z přidané hodnoty a daň z příjmů právnických či fyzických osob za zdaňovací období let 2009 až 2012 za účelem obohacení se na úkor České republiky, se níže popsaným jednáním, každý svým dílem, podíleli na neoprávněném uplatňování daňově účinných nákladů a nároků na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu u daňových subjektů P. M., IČO: XXXXX, XXXXX, IČO: XXXXX, J. M., IČO: XXXXX, XXXXX, IČO: XXXXX, XXXXX, IČO: XXXXX, XXXXX, IČO: XXXXX, XXXXX, XXXXX, IČO: XXXXX, XXXXX, IČO: XXXXX, a to na základě faktur za reklamní služby, které daňovým subjektům měly zajistit obchodní společnosti XXXXX s.r.o., IČO: XXXXX, XXXXX s.r.o., IČO: XXXXX, XXXXX s.r.o., IČO: XXXXX, XXXXX s.r.o., IČO: XXXXX, a XXXXX s.r.o., IČO: XXXXX, když O.H., IČO: XXXXX, jako vlastník závodních vozů Honda Civic, a z tohoto důvodu účelově pronajímal reklamní plochu na závodních vozidlech společností XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o., které měly následně na této reklamní ploše zajistit, ať už přímo nebo prostřednictvím společnosti XXXXX s.r.o., reklamní služby pro výše uvedené daňové subjekty, a tím účelově mnohonásobně navýšit hodnotu poskytované reklamní služby, kterou ve skutečnosti zajišťoval převážně O. H., přičemž společnosti XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. ani XXXXX s.r.o., u kterých k navýšení ceny docházelo, daň z přidané hodnoty z takto navýšených hodnot uskutečněných zdanitelných plnění neuhradily. Konkrétně se jednotliví obžalovaní vytýkaného jednání účastnili takto:

I.

O. H. jako podnikající fyzická osoba a majitel soutěžních motorových vozidel značky Honda Civic nabídl přesně nezjištěným způsobem sám nebo prostřednictvím jiné osoby, či osob, daňovým subjektům:

- P. M.,
- XXXXX spol. s r.o.,
- J. M.,
- XXXXX, spol. s r.o.,
- XXXXX,
- XXXXX,
- XXXXX s.r.o.,
- XXXXX,

snížení jejich daňové povinnosti uplatněním daňově účinných výdajů a nároků na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu tím způsobem, že jim prostřednictvím dodavatelských společností XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o. poskytl reklamní služby na svých vozidlech k propagaci obchodního jména a služeb při automobilových soutěžích v rallye a sprint rallye konaných v České republice v letech 2009 až 2012, přičemž z důvodu umělého navýšení hodnoty této služby, a tedy i daňově účinných výdajů na odpočet daně, uzavřel nejprve:

- dne 2. 1. 2008 smlouvu o pronájmu reklamních ploch se společností XXXXX s.r.o. na dobu neurčitou na částku 80.000 Kč za rok bez DPH,
- dne 30. 4. 2009 smlouvu o pronájmu reklamních ploch se společností XXXXX s.r.o. na částku 60.000 Kč za rok 2009 bez DPH,
- dne 2. 1. 2010 smlouvu o pronájmu reklamních ploch se společností XXXXX s.r.o. na částku 80.000 Kč za rok 2010 bez DPH,
- dne 1. 3. 2011 smlouvu o pronájmu reklamních ploch se společností XXXXX s.r.o. na částku 160.000 Kč za rok 2011 bez DPH,
- dne 1. 3. 2012 smlouvu o pronájmu reklamních ploch se společností XXXXX s.r.o. na částku 90.000 Kč za rok 2012 bez DPH,

- dne 1. 3. 2012 smlouvu o pronájmu reklamních ploch se společností XXXXX s.r.o. na částku 45.000 Kč za rok 2012 bez DPH.

Následně O. H. prostřednictvím společností XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o., ve spolupráci se Z. T., jako zástupcem těchto společností, a prostřednictvím společnosti XXXXX s.r.o. uzavřel s uvedenými daňovými subjekty smlouvy o reklamě, na základě kterých dodavatelské společnosti XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o. vystavily dotčeným daňovým subjektům faktury v hodnotě několikanásobně převyšující částku za pronájem reklamních ploch sjednanou s O. H., a to přesto, že společnosti XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. ani XXXXX s.r.o. nevyvíjely řádnou ekonomickou činnost, a že deklarovaná reklamní činnost nebyla těmito společnostmi řádně provedena, jelikož tato reklamní činnost, spočívající ve výrobě reklamních polepů a jejich umístění na soutěžní vozidla, byla provedena většinou přímo O. H., přičemž jediným účelem pronájmu reklamních ploch bylo právě snížení daňové povinnosti příslušných daňových subjektů a nikoli tedy jejich propagace a zviditelnění. Takto se obžalovaný O. H. podílel na způsobení škody České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj, v období let 2009 až 2012 v celkové výši 10.908.830 Kč, která je tvořena neoprávněným snížením daně z přidané hodnoty, daně z příjmů právnických osob a daně z příjmů fyzických osob o celkem 8.632.841 Kč a vylákáním nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty v celkové výši 2. 275.989 Kč,

II.

Z. T.

a) vystavil či jako jednatel společnosti XXXXX s.r.o. jménem této společnosti nechal vystavit:

1. faktury č.:

- 2009002 ze dne 22. 4. 2009 na celkovou částku základ daně (dále jen ZD) 100.000 Kč,
- 2009007 ze dne 15. 5. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2009020 ze dne 15. 7. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2009028 ze dne 14. 8. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010010 ze dne 4. 2. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- 2010015 ze dne 4. 3. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- 2010025 ze dne 5. 4. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- 2010033 ze dne 4. 5. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- 2010042 ze dne 4. 6. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- 2010054 ze dne 2. 7. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- 2010068 ze dne 4. 8. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- 2010080 ze dne 3. 9. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- 2010095 ze dne 4. 10. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- 2010111 ze dne 4. 11. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF911 ze dne 10. 2. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF1711 ze dne 10. 3. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF2911 ze dne 11. 4. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF3811 ze dne 10. 5. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF4811 ze dne 10. 6. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF5911 ze dne 11. 7. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF6711 ze dne 21. 7. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF7411 ze dne 10. 8. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF8611 ze dne 9. 9. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF9311 ze dne 20. 9. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF9911 ze dne 10. 10. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF11011 ze dne 10. 11. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,

- VF12211 ze dne 9. 12. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
pro odběratele **P.a M.**,

2. faktury č.:

- 2009008 ze dne 15. 5. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2009019 ze dne 15. 7. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2009027 ze dne 14. 8. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2009033 ze dne 15. 9. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2009042 ze dne 15. 10. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2009048 ze dne 13. 11. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2009056 ze dne 15. 12. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010002 ze dne 4. 1. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010006 ze dne 4. 2. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010013 ze dne 4. 3. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010026 ze dne 5. 4. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010032 ze dne 4. 5. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010041 ze dne 4. 6. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010052 ze dne 2. 7. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010066 ze dne 4. 8. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010078 ze dne 3. 9. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010093 ze dne 4. 10. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010109 ze dne 4. 11. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- 2010124 ze dne 3. 12. 2010 na celkovou částku 200.000 Kč,
- VF311 ze dne 10. 1. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF611 ze dne 10. 2. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF1511 ze dne 10. 3. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF2611 ze dne 11. 4. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF3511 ze dne 10. 5. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF4511 ze dne 10. 6. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF5611 ze dne 11. 7. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF7111 ze dne 10. 8. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF8311 ze dne 9. 9. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF9611 ze dne 10. 10. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF10711 ze dne 10. 11. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF12111 ze dne 9. 12. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč
pro odběratele **XXXXX**,

3. faktury č.:

- 2009014 ze dne 8. 6. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2009035 ze dne 21. 9. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010037 ze dne 10. 5. 2010 na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 2010061 ze dne 9. 7. 2010 na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 2010101 ze dne 11. 10. 2010 na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 2010127 ze dne 10. 12. 2010 na celkovou částku ZD 50.000 Kč,
pro odběratele **J. M.**,

4. faktury č.:

- 2010005 ze dne 2. 2. 2010, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 2010024 ze dne 5. 4. 2010, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 2010055 ze dne 2. 7. 2010, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,

- 2010097 ze dne 4. 10. 2010, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
pro odběratele **XXXXX, spol. s r.o.,**

5. faktury č.:

- 2010009 ze dne 4. 2. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010028 ze dne 5. 4. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010046 ze dne 4. 6. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010058 ze dne 2. 7. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010083 ze dne 3. 9. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010115 ze dne 4. 11. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010126 ze dne 3. 12. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
pro odběratele **XXXXX,**

6. faktury č.:

- 2010003 ze dne 4. 1. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010007 ze dne 4. 2. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010014 ze dne 4. 3. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010027 ze dne 5. 4. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010038 ze dne 10. 5. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010047 ze dne 4. 6. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010053 ze dne 2. 7. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010067 ze dne 4. 8. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010079 ze dne 3. 9. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010094 ze dne 4. 10. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010110 ze dne 4. 11. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010125 ze dne 3. 12. 2010, na celkovou částku ZD 400.000 Kč,
- VF411 ze dne 10. 1. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF711 ze dne 10. 2. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF1411 ze dne 10. 3. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF2711 ze dne 11. 4. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF3611 ze dne 10. 5. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF4611 ze dne 10. 6. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF5711 ze dne 11. 7. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF7211 ze dne 10. 8. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF8411 ze dne 9. 9. 2011, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF9711 ze dne 10. 10. 2011, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF10811 ze dne 10. 11. 2011, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF12311 ze dne 9. 12. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
pro odběratele **XXXXX,**

b) vystavil či jako jednatel společnosti **XXXXX s.r.o., IČO: XXXXX,** jménem této společnosti nechal vystavit:

1. faktury č.:

- 90003 ze dne 15. 1. 2009 na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 90010 ze dne 13. 2. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
pro odběratele **P.a M.,**

2. fakturu č.:

- 90027 ze dne 20. 3. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
pro odběratele **J. M.,**

c) vystavil či jako zplnomocněný zástupce společnosti XXXXX s.r.o., IČO: XXXXX, jménem této společnosti nechal vystavit:

1. faktury č.:

- 01411 ze dne 10. 5. 2011 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 03311 ze dne 10. 8. 2011 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- pro odběratele **J.M.**,

2. faktury č.:

- 01711 ze dne 10. 6. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 02511 ze dne 11. 7. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 03111 ze dne 10. 8. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 03811 ze dne 1. 9. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 04411 ze dne 10. 10. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF212 ze dne 12. 1. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF512 ze dne 13. 2. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF1112 ze dne 12. 3. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF1812 ze dne 12. 4. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF2612 ze dne 11. 5. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF3112 ze dne 12. 6. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF3912 ze dne 12. 7. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF4512 ze dne 13. 8. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF5212 ze dne 12. 9. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF5712 ze dne 12. 10. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF6412 ze dne 12. 11. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF7012 ze dne 12. 12. 2012, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- pro odběratele **XXXXX s.r.o.**,

3. faktury č.:

- 00611 ze dne 10. 3. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 00711 ze dne 10. 4. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 01111 ze dne 10. 5. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 01811 ze dne 10. 6. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 02311 ze dne 11. 7. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 03611 ze dne 10. 8. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 04211 ze dne 9. 9. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 04811 ze dne 10. 10. 2011, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 05211 ze dne 10. 11. 2011, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - VF312 ze dne 13. 2. 2012, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF1212 ze dne 12. 3. 2012, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF1912 ze dne 12. 4. 2012, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF3212 ze dne 12. 6. 2012, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- pro odběratele **XXXXX**,

4. faktury č.:

- 00311 ze dne 10. 2. 2011, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 00811 ze dne 10. 4. 2011, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 01911 ze dne 1. 6. 2011, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 03011 ze dne 10. 8. 2011, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 04911 ze dne 10. 10. 2011, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,

pro odběratele **XXXXX**,

Uvedené daňové doklady přitom Z. T. vystavil či nechal vystavit přesto, že věděl, že na základě těchto daňových dokladů deklarovaná reklamní činnost společnostmi XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o. nebyla řádně provedena, neboť tyto společnosti ve skutečnosti nevyvíjely řádnou ekonomickou činnost, a že důvodem vystavení těchto faktur nebyla propagace a zviditelnění příslušných daňových subjektů, ale umělé navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu s cílem snížení daňových povinností, když na základě těchto faktur byla výše uvedenými daňovými subjekty způsobena škoda České republice, zastoupené Finančním úřadem ve Zlíně, v období let 2009 až 2012, v celkové výši 10.752.830 Kč, která je tvořena neoprávněným snížením daně z přidané hodnoty, daně z příjmů právnických osob a daně z příjmů fyzických osob o celkem 8.476.841 Kč a vylákáním nadměrného odpočtu DPH v celkové výši 2.275.989 Kč,

III.

P. M. jako podnikající fyzická osoba podal u Finančního úřadu ve Zlíně

a) přiznání k dani z příjmů fyzických osob (dále jen DPFO) takto:

1. dne 30. 3. 2010 za zdaňovací období roku 2009, ve kterém neoprávněně uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o., IČO: XXXXX, na základě smlouvy o reklamě ze dne 20. 4. 2009:
 - 2009002 ze dne 22. 4. 2009 na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 2009007 ze dne 15. 5. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 2009020 ze dne 15. 7. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 2009028 ze dne 14. 8. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,a faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 3. 1. 2009:
 - 90003 ze dne 15. 1. 2009 na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 90010 ze dne 13. 2. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,

čímž snížil základ DPFO o 1.000.000 Kč a vlastní daňovou povinnost o částku 150.000 Kč,

2. dne 30. 3. 2011 za zdaňovací období roku 2010, ve kterém uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 20. 1. 2010:
 - 2010010 ze dne 4. 2. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
 - 2010015 ze dne 4. 3. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
 - 2010025 ze dne 5. 4. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
 - 2010033 ze dne 4. 5. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
 - 2010042 ze dne 4. 6. 2010 na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
 - 2010054 ze dne 2. 7. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - 2010068 ze dne 4. 8. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - 2010080 ze dne 3. 9. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - 2010095 ze dne 4. 10. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - 2010111 ze dne 4. 11. 2010 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,

čímž snížil základ DPFO o 2.000.000 Kč a vlastní daňovou povinnost o částku 300.000 Kč,

3. dne 16. 3. 2012 za zdaňovací období roku 2011, ve kterém uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vystavené společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 5. 1. 2011:
 - VF911 ze dne 10. 2. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
 - VF1711 ze dne 10. 3. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,

- VF2911 ze dne 11. 4. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF3811 ze dne 10. 5. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF4811 ze dne 10. 6. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF5911 ze dne 11. 7. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF6711 ze dne 21. 7. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF7411 ze dne 10. 8. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF8611 ze dne 9. 9. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF9311 ze dne 20. 9. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF9911 ze dne 10. 10. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF11011 ze dne 10. 11. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF12211 ze dne 9. 12. 2011 na celkovou částku ZD 250.000 Kč,

čímž snížil základ DPFO o 3. 250.000 Kč a vlastní daňovou povinnost o částku 487.500 Kč,

b) přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) takto:

1. dne 25. 2. 2009 za zdaňovací období měsíce ledna 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 19 000 Kč na základě daňového dokladu č. 90003,
2. dne 23. 3. 2009 za zdaňovací období měsíce února 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 90010,
3. dne 25. 5. 2009 za zdaňovací období měsíce dubna 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 19.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009002,
4. dne 25. 6. 2009 za zdaňovací období měsíce května 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009007,
5. dne 25. 8. 2009 za zdaňovací období měsíce července 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009020,
6. dne 25. 9. 2009 za zdaňovací období měsíce srpna 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009028
7. dne 18. 3. 2010 za zdaňovací období měsíce února 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010010,
8. dne 26. 4. 2010 za zdaňovací období měsíce března 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010015,
9. dne 26. 5. 2010 za zdaňovací období měsíce dubna 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010025,
10. dne 25. 6. 2010 za zdaňovací období měsíce května 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010033,
11. dne 26. 7. 2010 za zdaňovací období měsíce června 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010042,
12. dne 25. 8. 2010 za zdaňovací období měsíce července 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010054,
13. dne 27. 9. 2010 za zdaňovací období měsíce srpna 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010068,
14. dne 25. 10. 2010 za zdaňovací období měsíce září 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010080,
15. dne 25. 11. 2010 za zdaňovací období měsíce října 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010095,
16. dne 27. 12. 2010 za zdaňovací období měsíce listopadu 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010111,
17. dne 18. 3. 2011 za zdaňovací období měsíce února 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF911,
18. dne 26. 4. 2011 za zdaňovací období měsíce března 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF1711,

19. dne 25. 5. 2011 za zdaňovací období měsíce dubna 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF2911,
20. dne 27. 6. 2011 za zdaňovací období měsíce května 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF3811,
21. dne 25. 7. 2011 za zdaňovací období měsíce června 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF4811,
22. dne 25. 8. 2011 za zdaňovací období měsíce července 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 100.000 Kč na základě daňových dokladů č. VF5911 a VF6711,
23. dne 26. 9. 2011 za zdaňovací období měsíce srpna 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF7411,
24. dne 25. 10. 2011 za zdaňovací období měsíce září 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF9311,
25. dne 23. 11. 2011 za zdaňovací období měsíce října 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF9911,
26. dne 23. 12. 2011 za zdaňovací období měsíce listopadu 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF11011,
27. dne 25. 1. 2012 za zdaňovací období měsíce prosince 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF12211,

příčemž uvedené daňové doklady do daňových přiznání zahrnul přesto, že důvodem vystavení těchto daňových dokladů nebyla propagace a zviditelnění jeho podnikatelské činnosti, ale umělé navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu s cílem snížení daňových povinností, když na základě těchto faktur si P. M. snížil svou daňovou povinnost u daně z příjmů fyzických osob celkem o 937.500 Kč, u daně z přidané hodnoty celkem o 790.734 Kč a současně vylákal nadměrný odpočet DPH ve výši 449.266 Kč, tedy celkem způsobil České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj, škodu ve výši 2.177.500 Kč,

IV.

a) **Z. O.** jako jednatel společnosti XXXXX spol. s r. o. podal u Finančního úřadu ve Zlíně přiznání k dani z příjmů právnických osob (dále jen DPPO) takto:

1. dne 21. 6. 2010 za zdaňovací období roku 2009, ve kterém neoprávněně uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 3. 1. 2009:
 - 90002 ze dne 15. 1. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 90009 ze dne 13. 2. 2009, částka ZD 200.000 Kč,a dále faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 20. 4. 2009:
 - 2009008 ze dne 15. 5. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009019 ze dne 15. 7. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009027 ze dne 14. 8. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009033 ze dne 15. 9. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009042 ze dne 15. 10. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009048 ze dne 13. 11. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009056 ze dne 15. 12. 2009, částka ZD 200.000 Kč,čímž snížil základ DPPO o 1.800.000 Kč a vlastní daňovou povinnost společnosti XXXXX, spol. s r.o. o částku 360.000 Kč,
2. dne 29. 6. 2011 za zdaňovací období roku 2010, ve kterém neoprávněně uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 4. 1. 2010:

- 2010002 ze dne 4. 1. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010006 ze dne 4. 2. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010013 ze dne 4. 3. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010026 ze dne 5. 4. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010032 ze dne 4. 5. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010041 ze dne 4. 6. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010052 ze dne 2. 7. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010066 ze dne 4. 8. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010078 ze dne 3. 9. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010093 ze dne 4. 10. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010109 ze dne 4. 11. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- 2010124 ze dne 3. 12. 2010, částka ZD 200.000 Kč,

čímž snížil základ DPPO o 2.400.000 Kč a vlastní daňovou povinnost společnosti XXXXX, spol. s r. o. o částku 456.000 Kč,

- b) **Z. O.** jako jednatel společnosti XXXXX, spol. s r.o. a společnost XXXXX v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu jednal, podal u Finančního úřadu ve Zlíně dne 28. 6. 2012 přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011, ve kterém byly v daňově účinných nákladech uplatněny faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 5. 1. 2011:

- VF311 ze dne 10. 1. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF611 ze dne 10. 2. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF1511 ze dne 10. 3. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF2611 ze dne 11. 4. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF3511 ze dne 10. 5. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF4511 ze dne 10. 6. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF5611 ze dne 11. 7. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF7111 ze dne 10. 8. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF8311 ze dne 9. 9. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF9611 ze dne 10. 10. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF10711 ze dne 10. 11. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF12111 ze dne 9. 12. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,

čímž byl snížen základ DPPO o 2.400.000 Kč a vlastní daňová povinnost společnosti XXXXX, spol. s r.o. o částku 456.000 Kč,

- c) **Z. O.** jako jednatel společnosti XXXXX, spol. s r.o. podal u Finančního úřadu ve Zlíně přiznání k DPH takto:

1. dne 25. 2. 2009 za zdaňovací období měsíce ledna 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 90002,
2. dne 24. 3. 2009 za zdaňovací období měsíce února 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 90009,
3. dne 25. 6. 2009 za zdaňovací období měsíce května 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009008,
4. dne 25. 8. 2009 za zdaňovací období měsíce července 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009019,
5. dne 23. 9. 2009 za zdaňovací období měsíce srpna 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009027,
6. dne 22. 10. 2009 za zdaňovací období měsíce září 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009033,

7. dne 24. 11. 2009 za zdaňovací období měsíce října 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009042,
8. dne 28. 12. 2009 za zdaňovací období měsíce listopadu 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009048,
9. dne 22. 1. 2010 za zdaňovací období měsíce prosince 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009056,
10. dne 25. 2. 2010 za zdaňovací období měsíce ledna 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010002,
11. dne 24. 3. 2010 za zdaňovací období měsíce února 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010006,
12. dne 22. 4. 2010 za zdaňovací období měsíce března 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010013,
13. dne 24. 5. 2010 za zdaňovací období duben 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010026,
14. dne 21. 6. 2010 za zdaňovací období měsíce května 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010032,
15. dne 25. 8. 2010 za zdaňovací období měsíce července 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010041 a nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010052,
16. dne 24. 9. 2010 za zdaňovací období měsíce srpna 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010066,
17. dne 22. 10. 2010 za zdaňovací období měsíce září 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010078,
18. dne 25. 11. 2010 za zdaňovací období měsíce října 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010093,
19. dne 23. 12. 2010 za zdaňovací období měsíce listopadu 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010109,
20. dne 24. 1. 2011 za zdaňovací období měsíce prosince 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010124,
21. dne 24. 2. 2011 za zdaňovací období měsíce ledna 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF311,
22. dne 24. 3. 2011 za zdaňovací období měsíce února 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF611,
23. dne 21. 4. 2011 za zdaňovací období měsíce března 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF1511,
24. dne 24. 5. 2011 za zdaňovací období měsíce dubna 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF2611,
25. dne 22. 6. 2011 za zdaňovací období měsíce května 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF3511,
26. dne 21. 7. 2011 za zdaňovací období měsíce června 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF4511,
27. dne 26. 8. 2011 za zdaňovací období měsíce července 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF5611,
28. dne 27. 9. 2011 za zdaňovací období měsíce srpna 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF7111,
29. dne 24. 10. 2011 za zdaňovací období měsíce září 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF8311,
30. dne 24. 11. 2011 za zdaňovací období měsíce října 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF9611,
31. dne 22. 12. 2011 za zdaňovací období měsíce listopadu 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF10711,

- d) **Z. O.** jako jednatel společnosti XXXXX, spol. s r.o. a společnost XXXXX v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu jednal jednatel, podal u Finančního úřadu ve Zlíně dne 24. 1. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce prosince 2011, ve kterém byl uplatněn nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF12111 s DUZP 9. 12. 2011,

příčemž uvedené daňové doklady do daňových přiznání společnosti XXXXX, spol. s r.o. Z. O. zahrnul přesto, že důvodem vystavení těchto daňových dokladů nebyla propagace a zviditelnění společnosti, ale umělé navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu s cílem snížení daňových povinností, když na základě těchto faktur Z. O. snížil daňovou povinnost společnosti XXXXX, spol. s r.o. u daně z příjmů právnických osob o 1. 272.000 Kč, u daně z přidané hodnoty o 1.142.000 Kč, a současně vylákal nadměrný odpočet DPH ve výši 160.000 Kč, tedy celkem způsobil České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj, škodu ve výši 2.574.000 Kč. Společnosti XXXXX, spol. s r.o. je vytýkané jednání přičítáno v bodech IV.b) a IV.d) s výší způsobené škody u DPPO v částce 456.000 Kč a u DPH v částce 40.000 Kč,

V.

- a) **K. K. a M. K.** jako jednatelé společnosti XXXXX, podali u Finančního úřadu ve Zlíně dne 23. 3. 2011 přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010, ve kterém neoprávněně uplatnili v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě 2010 ze dne 20. 1. 2010 takto:

- 2010009 ze dne 4. 2. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010028 ze dne 5. 4. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010046 ze dne 4. 6. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010058 ze dne 2. 7. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010083 ze dne 3. 9. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010115 ze dne 4. 11. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010126 ze dne 3. 12. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,

čímž snížili základ DPPO o 1.400.000 Kč a vlastní daňovou povinnost společnosti XXXXX o částku 266.000 Kč,

- b) **K. K. a M. K.** jako jednatelé společnosti XXXXX a společnost XXXXX, v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu jednali jednatelé K. K. a M. K., podali u Finančního úřadu ve Zlíně dne 26. 3. 2012 přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2011, ve kterém byly v daňově účinných nákladech uplatněny faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 31. 1. 2011:

- 00611 ze dne 10. 3. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 00711 ze dne 10. 4. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 01111 ze dne 10. 5. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 01811 ze dne 10. 6. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 02311 ze dne 11. 7. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 03611 ze dne 10. 8. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 04211 ze dne 9. 9. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 04811 ze dne 10. 10. 2011, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
- 05211 ze dne 10. 11. 2011, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,

čímž byl snížen základ DPPO o 1.600.000 Kč a vlastní daňová povinnost společnosti XXXXX o částku 304.000 Kč,

- c) **K. K. a M. K.** jako jednatelé společnosti XXXXXX a společnost XXXXXX, v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu jednali jednatelé K. K. a M. K., podali u Finančního úřadu ve Zlíně dne 13. 3. 2013 přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2012, ve kterém byly v daňově účinných nákladech uplatněny faktury vydané společností XXXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 5. 1. 2012:

- VF312 ze dne 13. 2. 2012, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF1212 ze dne 12. 3. 2012, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF1912 ze dne 12. 4. 2012, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- VF3212 ze dne 12. 6. 2012, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,

čímž byl snížen základ DPPO o 800.000 Kč a vlastní daňová povinnost společnosti XXXXXX o částku 152.000 Kč,

- d) **K. K. a M. K.** jako jednatelé společnosti XXXXXX podali u Finančního úřadu ve Zlíně přiznání k DPH takto:

1. dne 25. 3. 2010 za zdaňovací období měsíce února 2010, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010009,
2. dne 25. 5. 2010 za zdaňovací období měsíce dubna 2010, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010028,
3. dne 22. 7. 2010 za zdaňovací období měsíce června 2010, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010046,
4. dne 24. 9. 2010 za zdaňovací období měsíce srpna 2010, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010058,
5. dne 22. 10. 2010 za zdaňovací období měsíce září 2010, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010083,
6. dne 22. 12. 2010 za zdaňovací období měsíce listopadu 2010, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010115,
7. dne 24. 1. 2011 za zdaňovací období měsíce prosince 2010, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu 2010126,
8. dne 19. 4. 2011 za zdaňovací období měsíce března 2011, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 00611,
9. dne 24. 5. 2011 za zdaňovací období měsíce dubna 2011, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 00711,
10. dne 23. 6. 2011 za zdaňovací období měsíce května 2011, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 01111,
11. dne 25. 7. 2011 za zdaňovací období červen 2011, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 01811,
12. dne 25. 8. 2011 za zdaňovací období měsíce července 2011, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 02311,
13. dne 26. 9. 2011 za zdaňovací období měsíce srpna 2011, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 03611,
14. dne 25. 11. 2011 za zdaňovací období měsíce října 2011, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 04811,
15. dne 28. 12. 2011 za zdaňovací období měsíce listopadu 2011, ve kterém uplatnili nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 05211,

- e) **K. K. a M. K.** jako jednatelé společnosti XXXXXX a společnost XXXXXX, v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu jednali jednatelé K. K. a M. K., podali u Finančního úřadu ve Zlíně přiznání k DPH takto:

1. dne 25. 1. 2012 za zdaňovací období měsíce prosince 2011, ve kterém byl uplatněn nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 04211,

2. dne 26. 3. 2012 za zdaňovací období měsíce února 2012, ve kterém byl uplatněn nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF312,
3. dne 25. 4. 2012 za zdaňovací období měsíce března 2012, ve kterém byl uplatněn nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF1212,
4. dne 23. 5. 2012 za zdaňovací období měsíce dubna 2012, ve kterém byl uplatněn nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF1912,
5. dne 24. 7. 2012 za zdaňovací období měsíce června 2012, ve kterém byl uplatněn nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF3212,

přičemž uvedené daňové doklady do daňových přiznání společnosti XXXXX s. r. o. K. K. a M. K. zahrnuli přesto, že důvodem vystavení těchto daňových dokladů nebyla propagace a zviditelnění společnosti, ale umělé navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu s cílem snížení daňových povinností, když na základě těchto faktur K. K. a M. K. snížili daňovou povinnost společnosti XXXXX u daně z příjmů právnických osob o 722.000 Kč, u daně z přidané hodnoty o 400.000 Kč, a současně vylákali nadměrný odpočet DPH ve výši 360.000 Kč, tedy celkem způsobili České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj škodu ve výši 1.482.000 Kč. Společnosti XXXXX je vytýkané jednání přičítáno **v bodech V.b), V.c) a V.e)** s výší způsobené škody u DPPO v částce 456.000 Kč a u DPH v částce 200.000 Kč (tvořené neoprávněným snížením DPH ve výši 120.000 Kč a vylákáním nadměrného odpočtu ve výši 80.000 Kč),

VI.

a) **Z. B.** jako jednatel společnosti XXXXX s. r. o. podal dne 27. 6. 2011 u Finančního úřadu ve Zlíně přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010, ve kterém uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s. r. o. na základě smlouvy o reklamě 2010 ze dne 4. 1. 2010 takto:

- 2010003 ze dne 4. 1. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010007 ze dne 4. 2. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010014 ze dne 4. 3. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010027 ze dne 5. 4. 2010, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 2010038 ze dne 10. 5. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010047 ze dne 4. 6. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010053 ze dne 2. 7. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010067 ze dne 4. 8. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010079 ze dne 3. 9. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010094 ze dne 4. 10. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010110 ze dne 4. 11. 2010, na celkovou částku ZD 300.000 Kč,
- 2010125 ze dne 3. 12. 2010, na celkovou částku ZD 400.000 Kč,

čímž snížil základ DPPO o 3.400.000 Kč a vlastní daňovou povinnost společnosti XXXXX o částku 646.000 Kč,

b) **Z. B.** jako jednatel společnosti XXXXX a společnost XXXXX, v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu jednal jednatel Z. B., podala dne 29. 6. 2012 u Finančního úřadu ve Zlíně přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2011, ve kterém byly v daňově účinných nákladech uplatněny faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 5. 1. 2011 takto:

- VF411 ze dne 10. 1. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF711 ze dne 10. 2. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF1411 ze dne 10. 3. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF2711 ze dne 11. 4. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,

- VF3611 ze dne 10. 5. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF4611 ze dne 10. 6. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF5711 ze dne 11. 7. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF7211 ze dne 10. 8. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,
- VF8411 ze dne 9. 9. 2011, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF9711 ze dne 10. 10. 2011, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF10811 ze dne 10. 11. 2011, na celkovou částku ZD 250.000 Kč,
- VF12311 ze dne 9. 12. 2011, na celkovou částku ZD 150.000 Kč,

čímž byl snížen základ DPPO o 2.100.000 Kč a vlastní daňová povinnost společnosti XXXXX o částku 399.000 Kč,

c) **Z. B.** jako jednatel společnosti XXXXX podal u Finančního úřadu ve Zlíně přiznání k DPH takto:

1. dne 25. 2. 2010 za zdaňovací období měsíce ledna 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010003,
2. dne 25. 3. 2010 za zdaňovací období měsíce února 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 60.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010007,
3. dne 26. 4. 2010 za zdaňovací období měsíce března 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010014,
4. dne 25. 5. 2010 za zdaňovací období měsíce dubna 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010027,
5. dne 24. 6. 2010 za zdaňovací období měsíce května 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 60.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010038,
6. dne 26. 7. 2010 za zdaňovací období měsíce června 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 60.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010047,
7. dne 25. 8. 2010 za zdaňovací období měsíce července 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 60.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010053,
8. dne 27. 9. 2010 za zdaňovací období měsíce srpna 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 60.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010067,
9. dne 25. 11. 2010 za zdaňovací období měsíce října 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 60.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010079 a nárok na odpočet daně 60.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010094,
10. dne 22. 12. 2010 za zdaňovací období měsíce listopadu 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 60.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010110,
11. dne 26. 1. 2011 za zdaňovací období měsíce prosince 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 80.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010125,
12. dne 25. 3. 2011 za zdaňovací období měsíce února 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF411,
13. dne 26. 4. 2011 za zdaňovací období měsíce března 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF711 a nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF1411,
14. dne 25. 5. 2011 za zdaňovací období měsíce dubna 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF2711,
15. dne 24. 6. 2011 za zdaňovací období měsíce května 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF3611,
16. dne 25. 7. 2011 za zdaňovací období měsíce června 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF4611,
17. dne 25. 8. 2011 za zdaňovací období měsíce července 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF5711,

18. dne 26. 9. 2011 za zdaňovací období měsíce srpna 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF7211,
19. dne 25. 10. 2011 za zdaňovací období měsíce září 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF8411,
20. dne 25. 11. 2011 za zdaňovací období měsíce října 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF9711,
21. dne 22. 12. 2011 za zdaňovací období měsíce listopadu 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 50.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF10811,

- d) **Z. B.** jako jednatel společnosti XXXXX s.r.o a společnost **XXXXX**, v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu jednal jednatel Z. B., podala u Finančního úřadu ve Zlíně dne 25. 1. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce prosince 2011, ve kterém byl uplatněn nárok na odpočet daně 30.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF12311 ze dne 9. 12. 2011,

přičemž uvedené daňové doklady do daňových přiznání společnosti XXXXX Z. B. zahrnul přesto, že důvodem vystavení těchto daňových dokladů nebyla propagace a zviditelnění společnosti, ale umělé navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu s cílem snížení daňových povinností, když na základě těchto faktur Z. B. snížil daňovou povinnost společnosti XXXXX u daně z příjmů právnických osob o 1.045.000 Kč a u daně z přidané hodnoty o 543.555 Kč, a současně vylákal nadměrný odpočet DPH ve výši 556.445 Kč, tedy celkem způsobil České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj, škodu ve výši 2.145.000 Kč. Společnosti XXXXX je vytýkané jednání přičítáno v bodech VI.b) a VI.d) s výši způsobené škody u DPPO v částce 399.000 Kč a u DPH v částce 30.000 Kč (tvořené neoprávněným snížením DPH ve výši 12.238 Kč a vylákáním nadměrného odpočtu DPH ve výši 17.762 Kč),

VII.

J. M. jako podnikající fyzická osoba podal u Finančního úřadu ve Zlíně

- a) přiznání k DPFO takto:

1. dne 24. 2. 2010 za zdaňovací období roku 2009, ve kterém neoprávněně uplatnil v daňově účinných nákladech fakturu vydanou společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 3. 3. 2009:
 - 90027 ze dne 20. 3. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - a faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 24. 4. 2009:
 - 2009014 ze dne 8. 6. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - 2009035 ze dne 21. 9. 2009 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,

čímž snížil základ DPFO o 600.000 Kč a vlastní daňovou povinnost o částku 46.170 Kč,

2. dne 7. 3. 2011 za zdaňovací období roku 2010, ve kterém neoprávněně uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 9. 4. 2010:
 - 2010037 ze dne 10. 5. 2010 na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 2010061 ze dne 9. 7. 2010 na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 2010101 ze dne 11. 10. 2010 na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 2010127 ze dne 10. 12. 2010 na celkovou částku ZD 50.000 Kč,

čímž snížil základ DPFO o 350.000 Kč a vlastní daňovou povinnost o částku 16.875 Kč,

3. dne 7. 3. 2012 za zdaňovací období roku 2011, ve kterém uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 20. 4. 2011:

- 01411 ze dne 10. 5. 2011 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- 03311 ze dne 10. 8. 2011 na celkovou částku ZD 200.000 Kč,

čímž snížil základ DPFO o 400.000 Kč a vlastní daňovou povinnost o částku 36.285 Kč,

b) příznání k DPH takto:

1. dne 22. 4. 2009 za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38 000 Kč na základě daňového dokladu č. 90027,
2. dne 22. 7. 2009 za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38 000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009014,
3. dne 21. 10. 2009 za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 38 000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009035,
4. dne 21. 7. 2010 za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010037,
5. dne 22. 10. 2010 za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010061,
6. dne 21. 1. 2011 za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010101 ze dne 11. 10. 2010 a nárok na odpočet daně 10.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010127,
7. dne 14. 7. 2011 za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 01411,
8. dne 19. 10. 2011 za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 03311,
9. dne 23. 1. 2012 za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 05111,

přičemž uvedené daňové doklady do daňových příznání zahrnul přesto, že důvodem vystavení těchto daňových dokladů nebyla propagace a zviditelnění jeho podnikatelské činnosti, ale umělé navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu s cílem snížení daňových povinností, když na základě těchto faktur si J. M. snížil svou daňovou povinnost u daně z příjmů fyzických osob o 99.330 Kč a u daně z přidané hodnoty o 304.000 Kč, celkem tedy způsobil České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj, škodu ve výši 403.330 Kč,

VIII.

a) R. K. jako předseda představenstva společnosti XXXXXX a společnost XXXXXX, v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu jednal předseda představenstva R. K., podala u Finančního úřadu ve Zlíně dne 27. 3. 2012 příznání k DPPO za zdaňovací období roku 2011, ve kterém byly v daňově účinných nákladech uplatněny faktury vydané společností XXXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 31. 1. 2011:

- 00311 ze dne 10. 2. 2011, částka ZD 100.000 Kč,
- 00811 ze dne 10. 4. 2011, částka ZD 100.000 Kč,
- 01911 ze dne 1. 6. 2011, částka ZD 100.000 Kč,
- 03011 ze dne 10. 8. 2011, částka ZD 100.000 Kč,
- 04911 ze dne 10. 10. 2011, částka ZD 100.000 Kč,

čímž byl snížen základ DPPO o 500.000 Kč a vlastní daňová povinnost společnosti XXXXXX o částku 95.000 Kč,

b) R. K. jako předseda představenstva společnosti XXXXXX podal u Finančního úřadu ve Zlíně příznání k DPH takto:

1. dne 24. 3. 2011 za zdaňovací období měsíce února 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 00311

2. dne 25. 5. 2011 za zdaňovací období měsíce dubna 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 00811
3. dne 20. 7. 2011 za zdaňovací období měsíce června 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 01911
4. dne 23. 9. 2011 za zdaňovací období měsíce srpna 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 03011
5. dne 22. 11. 2011 za zdaňovací období měsíce října 2011, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 04911,

přičemž uvedené daňové doklady do daňových přiznání společnosti XXXXX R. K. zahrnul přesto, že důvodem vystavení těchto daňových dokladů nebyla propagace a zviditelnění společnosti, ale umělé navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu s cílem snížení daňových povinností, když na základě těchto faktur R. K. snížil daňovou povinnost společnosti XXXXX u daně z příjmů právnických osob o 95.000 Kč a u daně z přidané hodnoty o 100.000 Kč, tedy celkem způsobil České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj, škodu ve výši 195.000 Kč. Společnosti XXXXX je vytýkané jednání přičítáno v **bodě VIII.a)** s výší způsobené škody u DPPO v částce 95.000 Kč,

IX.

L. Z. jako jednatel společnosti XXXXX, spol. s r.o. podal u Finančního úřadu ve Zlíně

a) přiznání k DPPO takto:

1. dne 31. 3. 2010 za zdaňovací období roku 2009, ve kterém uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 2. 3. 2009:
 - 290100014 ze dne 5. 5. 2009, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 290100026 ze dne 3. 7. 2009, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 290100039 ze dne 11. 9. 2009, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 290100062 ze dne 12. 11. 2009, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,

čímž snížil základ DPPO o 400.000 Kč a vlastní daňovou povinnost společnosti XXXXX, spol. s r.o. o částku 80.000 Kč,

2. dne 30. 3. 2011 za zdaňovací období roku 2010, ve kterém uplatnil v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 20. 1. 2010:
 - 2010005 ze dne 2. 2. 2010, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 2010024 ze dne 5. 4. 2010, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 2010055 ze dne 2. 7. 2010, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,
 - 2010097 ze dne 4. 10. 2010, na celkovou částku ZD 100.000 Kč,

čímž snížil základ DPPO o 400.000 Kč a vlastní daňovou povinnost společnosti XXXXX, spol. s r.o. o částku 72.580 Kč,

b) přiznání k DPH takto:

1. dne 25. 6. 2009 za zdaňovací období měsíce května 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 19.000 Kč na základě daňového dokladu č. 290100014,
2. dne 29. 9. 2009 za zdaňovací období měsíce srpna 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 19.000 Kč na základě daňového dokladu č. 290100026,
3. dne 26. 10. 2009 za zdaňovací období měsíce září 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 19.000 Kč na základě daňového dokladu č. 290100039,
4. dne 22. 12. 2009 za zdaňovací období měsíce listopadu 2009, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 19.000 Kč na základě daňového dokladu č. 290100062,

5. dne 5. 3. 2010 za zdaňovací období měsíce ledna 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010005,
6. dne 24. 5. 2010 za zdaňovací období měsíce dubna 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010024,
7. dne 3. 9. 2010 za zdaňovací období měsíce července 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010055,
8. dne 26. 11. 2010 za zdaňovací období měsíce října 2010, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně 20.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010097,

přičemž uvedené daňové doklady do daňových přiznání společnosti XXXXX, spol. s r.o. L. Z. zahrnul přesto, že důvodem vystavení těchto daňových dokladů nebyla propagace a zviditelnění společnosti, ale umělé navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu s cílem snížení daňových povinností, když na základě těchto faktur L. Z. snížil daňovou povinnost společnosti XXXXX, spol. s r.o. u daně z příjmů právnických osob o 152.580 Kč a u daně z přidané hodnoty o 155.722 Kč, a současně vylákal nadměrný odpočet DPH ve výši 278 Kč, tedy celkem způsobil České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj, škodu ve výši 308.580 Kč,

tedy

obžalovaní: O. H. (v bodě I.) a Z. T. (v bodě II.)

zkrátili daň, vylákali výhodu na dani a spáchali takový čin nejméně se dvěma osobami a ve velkém rozsahu,

obžalovaní: P. M. (v bodě III.), Z. O. (v bodě IV.), M. K. (v bodě V.), K. K. (v bodě V.), XXXXX (v bodech V.b, V.c a V.e) a Z. B. (v bodě VI.)

zkrátili daň, vylákali výhodu na dani a spáchali takový čin nejméně se dvěma osobami a ve značném rozsahu,

obžalovaní: XXXXX, spol. s r.o. (v bodech IV.b a IV.d), J. M. (v bodě VII.), R. K. (v bodě VIII.) a XXXXX (v bodě VIII.a)

ve větším rozsahu zkrátili daň a spáchali takový čin nejméně se dvěma osobami,

obžalovaní: XXXXX (v bodech VI.b a VI.d) a L. Z. (v bodě IX.)

ve větším rozsahu zkrátili daň a vylákali výhodu na dani a spáchali takový čin nejméně se dvěma osobami,

čímž spáchali

obžalovaní: O. H. (v bodě I.) a Z. T. (v bodě II.)

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (ve znění účinném do 30. 6. 2016 – dále jen trestní zákoník), formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaní: P. M. (v bodě III.), Z. O. (v bodě IV.), M. K. (v bodě V.), K. K. (v bodě V.), XXXXX (v bodech V.b, V.c a V.) a Z. B. (v bodě VI.)

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a, c) trestního zákoníku, formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaní: XXXXX, spol. s r.o. (v bodech IV.b a IV.d), XXXXX (v bodech VI.b a VI.d), J. M. (v bodě VII.), R. K. (v bodě VIII.), XXXXX (v bodě VIII.a) a L. Z. (v bodě IX.)

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

a odsuzují se

Obžalovaný O. H.

Podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 5 (pět) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 1.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 500.000 (pět set tisíc) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 500 dní.

Obžalovaný Z. T.

Podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku, § 58 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 3 (tři) let,** jehož výkon se podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 5 (pět) let.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 150 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 1.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 150.000 (sto padesát tisíc) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 500 dní.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu v obchodních korporacích, prokuristy a zástupce obchodních korporací v trvání **7 (sedmi) let.**

Obžalovaný P. M.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku ve smyslu § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 5.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 2.500.000 (dva miliony pět set tisíc) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 500 dní.

Obžalovaný Z. O.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku ve smyslu § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 6.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 3.000.000 (tři miliony) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 500 dní.

Obžalovaný M. K.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku ve smyslu § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 3.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 1.500.000 (jeden milion pět set tisíc) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 500 dní.

Obžalovaný K. K.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku ve smyslu § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 3.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 1.500.000 (jeden milion pět set tisíc) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 500 dní.

Obžalovaný Z. B.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku ve smyslu § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 3.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 1.500.000 (jeden milion pět set tisíc) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 500 dní.

Obžalovaný J. M.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku ve smyslu § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 250 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 500.000 (pět set tisíc) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 250 dní.

Obžalovaný R. K.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku ve smyslu § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 1.500 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 300.000 (tři sta tisíc) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 200 dní.

Obžalovaný L. Z.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku ve smyslu § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 250 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 500.000 (pět set tisíc) Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nebyl vykonán, se stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 250 dní.

Společnost XXXXXspol. s r. o.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku, § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb. k peněžitému trestu ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 5.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 1.000.000 (jeden milion) Kč.**

Společnost XXXXXs. r. o.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku, § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb. k peněžitému trestu ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 6.250 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 1.250.000 (jeden milion dvě stě padesát tisíc) Kč.**

Společnost XXXXX s. r. o.

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku, § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb. k peněžitému trestu ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 5.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 1.000.000 (jeden milion) Kč.**

Společnost XXXXX

Podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku, § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb. k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy **k peněžitému trestu v celkové výměře 200.000 (dvě stě tisíc) Kč.**

Oproti tomu:

Obžalovaný R. D., narozený XXXXX,

se podle § 226 písm. c) trestního řádu **zprošťuje** obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, sp. zn. 3 KZV 1/2017, která byla doručena Krajskému soudu v Brně, pobočka ve Zlíně dne 20. 5. 2019 pro skutek, že

a) jako jednatel společnosti XXXXXspol. s r. o. měl podat u Finančního úřadu ve Zlíně přiznání k dani z příjmů právnických osob (dále jen DPPO) takto:

1. dne 21. 6. 2010 za zdaňovací období roku 2009, ve kterém měl neoprávněně uplatnit v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 3. 1. 2009:
 - 90002 ze dne 15. 1. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 90009 ze dne 13. 2. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - a dále faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 20. 4. 2009:
 - 2009008 ze dne 15. 5. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009019 ze dne 15. 7. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009027 ze dne 14. 8. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009033 ze dne 15. 9. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009042 ze dne 15. 10. 2009, částka ZD 200.000 Kč,

- 2009048 ze dne 13. 11. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2009056 ze dne 15. 12. 2009, částka ZD 200.000 Kč,
- čímž měl snížit základ DPPO o 1.800.000 Kč a vlastní daňovou povinnost společnosti XXXXX, spol. s r.o. o částku 360.000 Kč,
2. dne 29. 6. 2011 za zdaňovací období roku 2010, ve kterém měl neoprávněně uplatnit v daňově účinných nákladech faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 4. 1. 2010:
- 2010002 ze dne 4. 1. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010006 ze dne 4. 2. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010013 ze dne 4. 3. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010026 ze dne 5. 4. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010032 ze dne 4. 5. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010041 ze dne 4. 6. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010052 ze dne 2. 7. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010066 ze dne 4. 8. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010078 ze dne 3. 9. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010093 ze dne 4. 10. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010109 ze dne 4. 11. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
 - 2010124 ze dne 3. 12. 2010, částka ZD 200.000 Kč,
- čímž měl snížit základ DPPO o 2.400.000 Kč a vlastní daňovou povinnost společnosti XXXXX, spol. s r. o. o částku 456.000 Kč,
- b) jako jednatel společnosti XXXXX, spol. s r.o. a společnost XXXXX v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu měl jednat, měl podat u Finančního úřadu ve Zlíně dne 28. 6. 2012 přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011, ve kterém byly v daňově účinných nákladech uplatněny faktury vydané společností XXXXX s.r.o. na základě smlouvy o reklamě ze dne 5. 1. 2011:
- VF311 ze dne 10. 1. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF611 ze dne 10. 2. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF1511 ze dne 10. 3. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF2611 ze dne 11. 4. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF3511 ze dne 10. 5. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF4511 ze dne 10. 6. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF5611 ze dne 11. 7. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF7111 ze dne 10. 8. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF8311 ze dne 9. 9. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF9611 ze dne 10. 10. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF10711 ze dne 10. 11. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
 - VF12111 ze dne 9. 12. 2011, na celkovou částku ZD 200.000 Kč,
- čímž byl snížen základ DPPO o 2.400.000 Kč a vlastní daňová povinnost společnosti XXXXX, spol. s r.o. o částku 456.000 Kč,
- c) jako jednatel společnosti XXXXX, spol. s r.o. měl podat u Finančního úřadu ve Zlíně přiznání k DPH takto:
1. dne 25. 2. 2009 za zdaňovací období měsíce ledna 2009, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 90002,
 2. dne 24. 3. 2009 za zdaňovací období měsíce února 2009, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 90009,
 3. dne 25. 6. 2009 za zdaňovací období měsíce května 2009, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009008,

4. dne 25. 8. 2009 za zdaňovací období měsíce července 2009, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009019,
5. dne 23. 9. 2009 za zdaňovací období měsíce srpna 2009, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009027,
6. dne 22. 10. 2009 za zdaňovací období měsíce září 2009, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009033,
7. dne 24. 11. 2009 za zdaňovací období měsíce října 2009, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009042,
8. dne 28. 12. 2009 za zdaňovací období měsíce listopadu 2009, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009048,
9. dne 22. 1. 2010 za zdaňovací období měsíce prosince 2009, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 38.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2009056,
10. dne 25. 2. 2010 za zdaňovací období měsíce ledna 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010002,
11. dne 24. 3. 2010 za zdaňovací období měsíce února 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010006,
12. dne 22. 4. 2010 za zdaňovací období měsíce března 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010013,
13. dne 24. 5. 2010 za zdaňovací období duben 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010026,
14. dne 21. 6. 2010 za zdaňovací období měsíce května 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010032,
15. dne 25. 8. 2010 za zdaňovací období měsíce července 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010041 a nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010052,
16. dne 24. 9. 2010 za zdaňovací období měsíce srpna 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010066,
17. dne 22. 10. 2010 za zdaňovací období měsíce září 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010078,
18. dne 25. 11. 2010 za zdaňovací období měsíce října 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010093,
19. dne 23. 12. 2010 za zdaňovací období měsíce listopadu 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010109,
20. dne 24. 1. 2011 za zdaňovací období měsíce prosince 2010, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. 2010124,
21. dne 24. 2. 2011 za zdaňovací období měsíce ledna 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF311,
22. dne 24. 3. 2011 za zdaňovací období měsíce února 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF611,
23. dne 21. 4. 2011 za zdaňovací období měsíce března 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF1511,
24. dne 24. 5. 2011 za zdaňovací období měsíce dubna 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF2611,
25. dne 22. 6. 2011 za zdaňovací období měsíce května 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF3511,
26. dne 21. 7. 2011 za zdaňovací období měsíce června 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF4511
27. dne 26. 8. 2011 za zdaňovací období měsíce července 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF5611,
28. dne 27. 9. 2011 za zdaňovací období měsíce srpna 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF7111,

- 29. dne 24. 10. 2011 za zdaňovací období měsíce září 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF8311,
- 30. dne 24. 11. 2011 za zdaňovací období měsíce října 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF9611,
- 31. dne 22. 12. 2011 za zdaňovací období měsíce listopadu 2011, ve kterém měl uplatnit nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF10711,

d) jako jednatel společnosti XXXXX, spol. s r.o. a společnost XXXXX v rámci jejíž činnosti a v jejímž zájmu měl jednat jako jednatel, měl podat u Finančního úřadu ve Zlíně dne 24. 1. 2012 přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce prosince 2011, ve kterém byl uplatněn nárok na odpočet daně 40.000 Kč na základě daňového dokladu č. VF12111 s DUZP 9. 12. 2011,

přičemž uvedené daňové doklady do daňových přiznání společnosti XXXXX, spol. s r.o. měl zahrnout přesto, že měl vědět, že těmito daňovými doklady deklarovaná reklamní činnost nebyla společnostmi XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o., které fakticky nevyvíjely žádnou ekonomickou činnost, provedena, přičemž důvodem vystavení těchto daňových dokladů nebyla propagace a zviditelnění společnosti, ale umělé navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu s cílem snížení daňových povinností, když na základě těchto faktur měl snížit daňovou povinnost společnosti XXXXX, spol. s r.o. u daně z příjmů právnických osob o 1. 272.000 Kč, u daně z přidané hodnoty o 1.142.000 Kč, a současně měl vylákat nadměrný odpočet DPH ve výši 160.000 Kč, tedy celkem měl způsobit České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj, škodu ve výši 2.574.000 Kč.

tedy

měl zkrátit daň, vylákat výhodu na dani a spáchat takový čin nejméně se dvěma osobami a ve značném rozsahu,

čímž měl spáchat

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a, c) trestního zákoníku, formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

protože nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný R. D..

Odůvodnění:

1. **Obžalovaný O. H.** se u hlavního líčení (č. l. 3964) jen vyjádřil podle své písemné přípravy, která byla založena do spisu (č. l. 3906). Obžalovaný uvedl, že se cítí absolutně nevinným, nikdy vědomě nekrátil daň a na úkor státu se nijak neobohatil, což vyplývá i z finančního šetření, které je obsahem spisu. Podle jeho názoru se jedná o nedorozumění, které mu výrazně zhoršilo zdravotní stav. Obžalovaný dále k věci odmítl vypovídat a odpovídat na otázky.
2. Výpověď obžalovaného O.H. z přípravného řízení soud u hlavního líčení ve smyslu § 207 odst. 2 trestního řádu přečetl (č. l. 2464-2466). Obžalovaný v přípravném řízení jakoukoliv trestnou činnost popřel. Dle jeho vyjádření není pravdou, že by organizoval nějakou fiktivní reklamní činnost. Dále obžalovaný vypověděl, že se v oblasti automobilových soutěží pohybuje od roku 2001, přičemž v průběhu let 2009 až 2011 vlastnil čtyři závodní vozidla Honda Civic, která pronajímal a současně pronajímal i reklamní plochy na těchto vozidlech. Od roku 2011 podnikatelskou činnost jako OSVČ ukončil a vozidla převedl na společnost XXXXX s.r.o. Pokud se týká pronajímání reklamní plochy na karoseriích vozidel, k tomu docházelo na základě smluvních ujednání, když zadavatel reklamy v některých případech sám dodal vlastní nálepky,

kteře rovněž sám na závodní vozidlo umístil, nebo zadavatel reklamy dodal vlastní nálepky, ale na vozidlo byly nalepeny mechaniky obžalovaného, případně zadavatel dodal jen grafickou podobu reklamy a polepy vyrobil sám obžalovaný. Následně vozidla absolvovala příslušný sportovní podnik, v jehož rámci byla reklama prezentována diváckému publiku v místě závodu, v televizních šotech, v médiích. Cena reklam byla různá, ovlivněná mnoha faktory – velikost reklamy, umístění na vozidle, druh sportovního podniku, renomé jezdce atp. Se Z. T. se obžalovaný O. H. seznámil v roce 2007 v prostředí automobilových soutěží, přičemž Z. T. O. H. v roce 2008 navrhl možnost uzavření smlouvy na pronájem reklamních ploch na delší časové období. Předmětem smlouvy přitom bylo poskytnutí zbylých, tedy nevyužitých reklamních ploch na jednotlivých vozidlech. Smlouva byla pro O. a H. a jeho podnikání přínosná a výhodná. Dále obžalovaný využil svého práva a k věci nevypovídal, přičemž ke své výpovědi předložil zprávu o daňové kontrole, která byla provedena u něj jako fyzické osoby Finančním úřadem pro Zlínský kraj za zdaňovací období 2009, 2010, přičemž závěr této zprávy zní, že kontrolou daňových dokladů nebyly shledány nedostatky mající vliv na daňovou povinnost daňového subjektu. Dále obžalovaný využil svého práva a k věci nevypovídal, a to i po rozšíření trestního stíhání.

Obžalovaný se k věci rovněž vyjádřil v rámci svého závěrečného návrhu (č. l. 4123-4126), kdy poukazoval především na nestandardní chování zaměstnankyň Finančního úřadu ve Zlíně, kdy v rámci kontrol jeho firmy sice nebylo ničeho zjištěno, ale pracovnice tuto skutečnost považovala za osobní prohru a dále se snažila firmě obžalovaného uškodit, což vyústilo v trestní řízení. Obžalovaný se cítí absolutně nevinný, nikdy nic nezákonného neprovedl a za svoji činnost dostal jen řádně uhrazeno v rámci fakturace. Ze spoluobžalovaných konečných uživatelů reklam zná jenom K. K. a P. M., kteří již dříve u něj závodili jako spolujezdci. V jednom případě se na firmě stavili zástupci firmy XXXXX, kteří šli zkontrolovat reklamu. Sám za firmu reklamu prodával přes firmu XXXXX a v tuto dobu nebyl jediný, který firmě XXXXX pronajímал plochy pro reklamu a nechápe, proč i ostatní firmy, či osoby nejsou stíhány. Sám podniká od roku 1998, je bývalý policista a nikdy se nedopustil ničeho nezákonného, takže je zcela nevinný.

3. **Obžalovaný Z. T.** u hlavního líčení (č. l. 3964) uvedl, že v letech 2008 a 2009 byl jednatelem ve společnosti XXXXX. Následně od roku 2009 do roku 2013 jednatelem společnosti XXXXX. Obě společnosti se zabývaly převážně reklamou. S obžalovaným H. se seznámil někdy v roce 2007 na rallye a dohodli se o zprostředkování reklamy pro obě společnosti. Obžalovaný si na závodních vozidlech obžalovaného H. pronajal reklamní plochy, přebíral od něj nějaké kontakty a sám sháněl další kontrakty. S partnery vždy uzavřel smlouvu, byla stanovena cena, na které se s partnery dohodl. Cena byla stanovena ve smlouvě, podrobnosti pak byly dohodnuty ústně. Jednalo se o umístění, podobu reklamy apod. Za své společnosti podával daňová přiznání a řádně daně platil. Zákazníci byli spokojeni, všichni smlouvy plnili a nebyly žádné problémy. Reklama reálně proběhla, mj. zde poukazoval na facebook. Dále obžalovaný ve věci odmítl vypovídat. Obžalovaný odmítl vypovídat i v přípravném řízení.
4. Obžalovaný Z. T. následně změnil svoji výpověď v rámci písemného vyjádření, které bylo doručeno soudu dne 27. 9. 2019 (č. l. 4091) a přečteno u hlavního líčení. Obžalovaný se v písemném vyjádření doznává k činnosti kladené mu za vinu obžalobou. Dříve ve věci nechtěl vypovídat, a to s ohledem na veškeré okolnosti případu i na vztah s A.M., který trestnou činnost zorganizoval. A. M. zná přibližně od roku 2006, kdy začali žít společně jako partneři a v roce 2010 uzavřeli registrované partnerství. Na nátlak A. M. byl dosazen do společnosti XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o., kde působil jako jednatel. U společnosti XXXXX s. r. o. sice obžalovaný žádnou funkci nevykonával, měl však přístup k bankovnímu účtu této společnosti. Společnosti žádnou ekonomickou činnost nevyvíjely; sám obžalovaný nemá povědomí o reklamách, které měly být provedeny; sám žádnou reklamu nesjednával, ani nerealizoval. Jeho činnost ve společnostech spočívala pouze na vystavování faktur dle smluv, podepisování dokumentů a vybírání peněz zaslaných na účet společnosti. Sám dostával jen odměnu za funkce jednatele a

mzdu, což bylo pouze v řádech tisíců korun měsíčně. Obžalovaný tušil, že činnost společnosti nemusí být legální a že se svým jednáním na možné trestné činnosti podílí, ale nevěděl o charakteru, detailech, či rozsahu této činnosti. A. M. byl později odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, přestali být spolu v kontaktu a v roce 2017 bylo registrované partnerství na žádost obžalovaného T. zrušeno. Pokud by nebylo A. M., sám by se do činnosti společnosti, a již vůbec ne do trestné činnosti, nezapojil. Vyjma této činnosti se vždy obžalovaný živil poctivě, stejně jako v současnosti. Od roku 2009 obžalovaný žije v neustálém strachu z důsledku svého jednání, svého činu velmi lituje. Obžalovaný dle svého vyjádření není nijak majetný a má dluhy, které do současnosti není schopen uhradit. Současně obžalovaný soudu zaslal výpis z centrální evidence exekucí (č. l. 4090), ze kterého je zřejmé, že je proti němu vedeno více exekucí, a to celkem čtyři, z čehož dvě exekuce jsou od roku 2009.

5. **Obžalovaný P. M.** ve věci u hlavního líčení vypovídal (č. l. 3965-3966). Obžalovaný uvedl, že reklamu si objednával v dobré víře. Samotné vyhotovení reklamy a její realizace byla doložena jednak ze strany dodavatele, jednak si ji sám zkontroloval. Za služby řádně zaplatil bankovním převodem a reklama kromě fyzické kontroly mu byla dokumentačně doložena. Ze strany finančního úřadu byly následně dodaněny některé prostředky, přičemž obžalovaný na základě porady s daňovým poradcem G. vše doplatil, včetně penále, ale proti rozhodnutí se odvolal. Doposud ve věci se vyjádřil Nejvyšší soud ČR, pravděpodobně veškeré doplacené finanční prostředky budou obžalovanému vráceny. Obžalovaný v době rozhodné podnikal v obchodu se dřevem a zelenými odpady, měl rovněž drobné opravárenství. Reálně v rámci podnikání obžalovaný nakupuje dřevo, v menším množství pak koupí přímo les i s pozemkem. Těžební společnosti si najímá a dodává dřevo pro české a rakouské zpracovatele. Dřevní hmotu nakupuje od měst, obcí, singulárních společností. Co se týče kovových odpadů, vlastní provozovnu a je smluvně vázán na zpracovatele kovů, kteří produkují kovové výrobní odpady, ty od nich obžalovaný odebírá a následně dál prodává. V roce 2008 měl obrát přibližně 3 000 000 Kč se ziskem 500 000 Kč, v roce 2012 obrát přibližně 12 000 000 Kč, zisk ale přesně neví. V současnosti má obrát okolo 40 000 000 Kč a zisk 12 000 000 Kč. Obžalovaný se o motoristický sport dlouhodobě zajímá a pohybuje se oblastí rallye sportu přibližně čtrnáct let. Sám závodí jako spolujezdec a vlastní dvě soutěžní auta. Jedno vlastní čtyři roky a jedno jeden rok, kdy náklady jsou daňově odpočitatelné a auto je v majetku jeho podnikání. Pokud se týká závodních automobilů, tak reklamní plochy pronajímá a má přímé podpory od významných společností. Obžalovaný sdělil svoji ochotu předložit sponzorské smlouvy soudu; tyto smlouvy však nebyly předloženy. Provoz loňské sezóny (rok 2018) obžalovaného stál dle svého vyjádření přibližně 3 000 000 Kč a partneři vynaložili přibližně dalších 1 500 000 Kč. Nákladnost rallye sportu je podle jeho názoru velmi vysoká, a proto byl velmi zaražen, že částky, které na reklamu byly vynaloženy, jsou označeny jako neadekvátní. V tomto směru poukazuje na znalecký posudek od Dr. Ing. H., který konstatuje přiměřenost nákladů na reklamu. Obžalovaného H. znal od roku 2008 a v roce 2009 s jeho vozem i závodil. V rámci rallye sportu mu byl doporučen obžalovaný T. a jeho společnost XXXXX s.r.o. Při setkání mu byla nabídnuta sponzorská smlouva v rámci reklamy, kdy však obžalovaný nevěděl, že vozidla jsou ve vlastnictví obžalovaného H.. Jednalo se o reklamu, takže vlastnictví vozidel nebylo důležité. Některé věci byly uvedeny do smlouvy, některé byly řešeny ústní dohodou, která byla splněna, a veškeré dohody byly plněny. Obžalovaný byl s reklamou spokojen a podle jeho názoru se jednalo o běžnou reklamní činnost. Obžalovaný měl reklamu i u obžalovaného H. v roce 2009 na automobilu, s kterým jezdil, respektive s ním absolvoval rallye v Telči. Obžalovaný se dále vyjádřil ke své osobě, kdy uvedl, že je ženatý bez vyživovacích povinností, podniká jako OSVČ, hodnotu svého majetku ohodnotil přibližně na 15.000.000 Kč. Obžalovaný nemá žádné závazky a není proti němu vedeno jiné trestní řízení.

6. **Obžalovaný R. D.** u hlavního líčení (č. l. 3 966) se k věci vyjádřil v souladu se svojí písemnou přípravou (č. l. 3907-3911) a dále ve věci odmítl vypovídat. Obžalovaný uvedl, že se cítí zcela

nevinen a žádného zkrácení daně se nedopustil. Ve společnosti XXXXX byl jedním z jednatelů a současně společník. Společnost se zabývá výrobou a prodejem ochranných pracovních oděvů a pomůcek. V roce 2008 došlo k poklesu tržeb a bylo rozhodnuto o propagaci firmy. Reklamu ze strany společnosti XXXXX měl na starosti spoluobžalovaný O., sám obžalovaný D. reklamu vůbec neřešil, s nikým se nesešel a smlouvy neprojednával. Ve společnosti se staral o výrobu, nákup a prodej zboží. Faktury, které byly vystaveny společností XXXXX s. r. o. a XXXXX, byly do účetnictví založeny spoluobžalovaným O.em, který také uplatňoval náklady na reklamu z těchto faktur v daňových přiznáních na dani z příjmu právnických osob. Obžalovaný O. také uplatňoval nároky na odpočty DPH z přijatých zdanitelných plnění od společnosti XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o. v daňových přiznáních společností k DPH. S ohledem na velké množství daňových dokladů, které se pohybuje v řádech tisíců, nebylo v možnostech obžalovaného D. kontrolovat daňové doklady, které do daňových přiznání zahrnoval spoluobžalovaný O.. Pokud podepisoval obžalovaný za společnost XXXXX daňové přiznání, pak jednal vždy v dobré víře, že veškeré skutečnosti uvedené v daňových přiznáních byly uplatněny řádně a v souladu s realitou. Obžalovaný ví o uzavřených reklamách se společností XXXXX a XXXXX, reklama měla být realizována, společnosti byly dodávány fotografické záznamy z jednotlivých závodů, startovní a výsledkové listiny závodních jezdců. Samotnou reklamu kontroloval především spoluobžalovaný O., sám obžalovaný se také zúčastnil některých závodů, např. Barum Rallye, kde osobně kontroloval řádné provedení reklamy. Reklamní loga společnosti byla na závodních automobilech vždy umístěna a dobře viditelná, takže reklamu považuje za řádně provedenou. Podle jeho názoru právě v rámci této reklamy se podařilo zastavit pokles tržeb a následně získat nové zakázky a rozšířit výrobu. Obžalovaný zdůraznil, že o vztazích mezi společnostmi XXXXX a XXXXX na straně jedné a obžalovaným H. na straně druhé nevěděl, reklamu neřešil, a ani ji neměl na starosti. Dále obžalovaný poukazuje na pravomocné rozsudky Nejvyššího správního soudu, znalecký posudek a výpovědi svědků M. a K..

7. **Obžalovaný Z. O.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 3967) toliko odkázal na své výpovědi v přípravném řízení, které označil za pravdivé. Výpovědi z přípravného řízení byly následně u hlavního líčení čteny a je zřejmé, že obžalovaný Z. O., který je taktéž jednatelem společnosti XXXXX, spol. s r. o., vypovídal v podstatě shodně jako obžalovaný R. D.. Obžalovaný potvrdil, že reklamu měl na starosti a zařizoval ji právě on, takže spoluobžalovaný R. D. se touto činností nezabýval a reklamu vůbec neřešil. Smlouvy se společnostmi XXXXX a XXXXX uzavřel rovněž obžalovaný O., reklama byla řádně provedena, byla účinná, pro společnost prospěšná, a její ceny zcela odpovídaly běžným tržním podmínkám. Ke své výpovědi obžalovaný předložil tabulku s přehledem tržeb a zisku v letech 2004 až 2015, z níž vyplývá, že např. tržby v roce 2007 činily 149 mil. Kč, v roce 2008 činily 140 mil. Kč, v roce 2009 činily 133 mil. Kč, v roce 2010 činily 141 mil. Kč, v roce 2011 činily 159 mil. Kč, v roce 2012 činily 174 mil. Kč, v roce 2015 již 217 mil. Kč. Dále obžalovaný využil svého práva a k věci nevypovídal. Po rozšíření trestního stíhání, stejně jako R. D., vypovídal formou předem připraveného písemného prohlášení, které však odmítl založit do spisu. Obžalovaný se cítí nevinný, cílem reklamy mělo být získání více pracovních příležitostí, přičemž reklamu provedly společnosti XXXXX a XXXXX a nikoli pan H.. Obžalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu a na otázky policejního orgánu odmítl vypovídat.
8. **Obžalovaný M. K.** (č. l. 3967-3968) vypovídal u hlavního líčení shodně jako v přípravném řízení, kde uváděl skutečnosti stejné jako jeho otec K. K. ve svém písemném prohlášení. Smlouvy o reklamě za společnost XXXXX podepisoval obžalovaný M. K. a podmínky těchto smluv sjednával jeho otec, K. K.. Dále pak v přípravném řízení již nevypovídal. U hlavního líčení k dotazům obžalovaný uvedl, že vystupoval za společnost XXXXX, která se zabývá ochrannými pracovními pomůckami, spolupráci s firmou XXXXX byla zahájena v roce 2009 a ceny nabízené touto společností byly zhruba stejné jako u ostatních obdobných společností, které nabízely

reklamu. Reklamu u Moto sportu měla společnost již v roce 2000 a ceny byly dokonce ještě vyšší. Otec obžalovaného v dřívější době jezdil rallye a sám obžalovaný byl jeho fanoušek, takže se osobně znal se spoluobžalovaným H.. V letech 2006 až 2008 měla firma umístěnou reklamu na automobilu, ve kterém otec obžalovaného jezdil. Na reklamě se společně domlouvali obžalovaný, jeho otec se spoluobžalovaným H., spoluobžalovaného T. nezná a nikdy jej neviděl. Vše zařizoval obžalovaný H.. Podle obžalovaného není nutné znát, případně kontaktovat majitele firmy, stačí jednat se zástupcem. Smlouva na reklamu pravděpodobně přišla poštou a po podpisu byla zaslána zpět. Také v rámci smlouvy se společností XXXXX bylo jednáno se spoluobžalovaným H.. Jaká byla provize obžalovaného H. za sjednání smluv, obžalovaný neví a neví to ani jeho otec a tuto problematiku vůbec neřešili. Ohledně reklamy s nikým jiným, kromě obžalovaného H. obžalovaný nejednal a ceny, které byly za reklamu uvedeny, považoval za běžné. Reklamu kontrolovali společně na závodech, vše probíhalo bez problémů, smlouva byla plněna a firma uhradila dohodnutou částku. Samotná firma byla založena asi v roce 2004, v roce 2008 měla obrát okolo 20 000 000 Kč a po reklamě se obrát pohyboval přibližně ve stejné výši. V rámci reklamy navázali kontakt s možnými obchodními partnery, obžalovaný uvádí jména pan E. a pan B., kdy první osoba by měla být Španěl a druhá Čech, který bydlí v Peru. Blížší skutečnosti k těmto osobám obžalovaný nesdělil. Obžalovaný přislíbil dodání účetních dokladů, týkajících se závodní činnosti jeho otce a náklady na reklamu na vozidle, se kterým otec jezdil, avšak tyto doklady nebyly soudu dodány.

9. **Svědék K. K.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 3968-3969) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kde vypovídal formou prohlášení. Obžalovaný trestnou činnost jednoznačně popřel. Ve svém prohlášení uvedl, že společnost XXXXX, kterou vlastní se svým synem M. K., založil v roce 2004, zabývá se výrobou a prodejem pracovních oděvů a ochranných pomůcek. Bez reklamy by společnost neměla zdaleka tak významné odběratele, jakými jsou např. Škoda auto a další, a rovněž ekonomické výsledky by nebyly tak dobré. Závěry finančního úřadu o nadhodnocení reklamy jsou dle obžalovaného neopodstatněné. Za obdobných podmínek uzavírali smlouvy o pronájmu reklamních ploch již v minulosti, přičemž smlouvy se společností XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o. byly pro XXXXX ještě výhodnější. K těmto společnostem se dostali prostřednictvím O.a H., se kterým se z oblasti motosportu znají, přičemž O. H. sám uvedl, že již nedisponuje volnou reklamní plochou na svých vozidlech, a proto je odkázal na společnost, která si volné reklamní plochy pronajala. Pan O. H. splnil to, co nabídl – a do sídla společnosti byla doručena smlouva o reklamě 2010, která již byla zpracována v tom rozsahu, o jakém s O. H. jednali. Rozhodující bylo, že plnění, které měli za reklamu platit, bylo přiměřené a rozložené do splátek, takže umožňovalo reagovat na případné nedostatky ve službách. Obdobně zajistil O. H. uzavření smlouvy i pro rok 2011. Cena odpovídala cenám, které platili v minulosti, přičemž obsah smluv mezi O. a H. a společnostmi XXXXX a XXXXX obžalovanému K. K. a jeho synovi nebyl znám. Pokud pan H. nějak participoval na tržbách společnosti XXXXX a XXXXX, byla to pouze jeho obchodní záležitost. Ke své výpovědi obžalovaný předložil výkazy zisku a ztráty, ze kterých vyplývá, že např. tržby za prodej zboží v roce 2008 činily 23 mil. Kč, v roce 2009 činily 19 mil. Kč, v roce 2010 činily 17,2 mil. Kč, v roce 2011 činily 18,7 mil. Kč, v roce 2012 činily 18,3 mil. Kč, v roce 2013 činily 14,6 mil. Kč, v roce 2014 činily 16,7 mil. Kč, v roce 2015 činily 20,7 mil. Kč, a smlouvu o pronájmu reklamních ploch ze dne 28. 4. 2006, dle které měla společnost XXXXX pronajatu reklamní plochu na kapotě a střeše vozidla Honda Civic při automobilových soutěžích v rally a rallysprintech celkem 9 závodních podniků za sjednanou cenu 600 tis. Kč + DPH (splatné v měsíčních fakturacích á 100 tis. + DPH. Po rozšíření trestního stíhání obžalovaný K. K. zopakoval, že jako aktivní jezdec rally působil několik let, O. a H. zná asi od roku 2005, Z. T. nikdy neviděl a nikdy s ním osobně nejednal. Smlouvy se společnostmi XXXXX a XXXXX jim zprostředkoval právě O. H., který jim je rovněž doručil. Plnění skutečně proběhlo, se službami, které v rámci závodů kontrolovali, byli

spokojení. Na základě provedené reklamy získali spousty významných odběratelů. Na otázky policejního orgánu pak obžalovaný nevypovídal.

10. U hlavního líčení k dotazům obžalovaný uvedl, že smlouva v roce 2010 pravděpodobně přišla poštou, zda byla již podepsaná, si nepamatuje. Po podepsání pak smlouva byla zaslána zpět. Ceny za reklamu byly obvyklé, reklama byla činěna za účelem zviditelnění firmy. Protože v roce 2010 neměl obžalovaný H. další volnou plochu, byla uzavřena smlouva se společností XXXXX, a to v rámci zprostředkování. Jaký byl obsah smlouvy mezi obžalovaným H. a společností XXXXX, obžalovaný neví, považuje to za jejich obchodní záležitost. Předcházející reklama na vozidle, kde obžalovaný působil aktivně v rallye sportu, byla poněkud finančně méně náročná, přesné skutečnosti však obžalovaný nesdělil. Kromě obžalovaného H. s nikým jiným z obžalovaných obžalovaný K. K., nejednal. Reklama, která byla poskytnuta ze strany společnosti XXXXX, byla poskytnuta plně podle smlouvy, reklama měla pozitivní vliv na podnikání firmy, byly získány společnosti Sheet metal nebo Plastic E., bližší skutečnosti však obžalovaný nesdělil. Samotnou reklamu, cenu i jednání toliko se zprostředkovatelem, obžalovaný považuje za zcela běžnou činnost, která odpovídá obdobným obchodním případům.
11. **Obžalovaný Z. B.** u hlavního líčení (č. l. 3968) ve věci stejně jako v přípravném řízení odmítl vypovídat. U hlavního líčení jen uvedl skutečnosti týkající se jeho osoby a sdělil, že je rozvedený, má dvě děti ve vlastní péči ve věku deset a sedmáct let, vlastní rodinný dům a svůj majetek odhaduje na částku 3 000 000 Kč. Měsíční příjem obžalovaného je přibližně 35 000 Kč měsíčně čistého, nemá žádné jiné trestní stíhání a nebyl nikdy trestně stíhán ani trestán.
12. **Obžalovaný J. M.** u hlavního líčení vypovídal shodně jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že již od roku 1997 podniká v oboru lepidel, tmelů a podobných věcí, a to prostřednictvím společnosti Dawex chemical. V době, kdy se zajímal o zviditelnění firmy prostřednictvím reklamy, se seznámil s panem Z., pohybuje se na automobilových závodech, a jeho prostřednictvím s panem T.. Pan T. J. M. na závodech Barum rally nabídl možnost reklamy na vozech Honda Civic – s tím, že by byla reklama využita v rámci veškerých závodů Mezinárodního mistrovství ČR v rally. J. M. nabídku akceptoval a následně panu T. elektronicky předal podklady a sám pak také kontroloval, že reklama skutečně provedena byla. Kdo byl majitelem vozidel, J. M. nevěděl, jednání pana T. bylo solidní, neměl důvod mu nevěřit. Reklama byla vždy provedena ve sjednaném rozsahu, byla úspěšná, proto byla opakována. Dále obžalovaný využil svého práva a k věci nevypovídal (a stejně tak svého práva nevypovídat využil po rozšíření trestního stíhání).
13. U hlavního líčení pak k dotazům dále uváděl, že v roce 2008 neví přesně, jaký měli ve firmě obrat. V roce 2009 byl obrat okolo 4 000 000 Kč a v roce 2012 až 9 000 000 Kč. V době rozhodné chtěl zadat reklamu na závodní automobily a obžalovaný T. přislíbil vše zařídit s tím, že je schopen zajistit řádnou reklamu. Při domluvě nebylo určeno jméno společnosti, která vše bude zajišťovat. Jméno bylo následně uvedeno ve smlouvě. Pro obžalovaného nebyl název firmy důležitý, šlo především o samotnou reklamu. S jednatelem společnosti XXXXX obžalovaný nejednal, smlouvy byly zasílány písemně. Obžalovaného H. obžalovaný M. nikdy neviděl, ani jej nezná. Cenu reklamy považuje za obvyklou a ptal se na obvyklé ceny ještě před uzavřením smlouvy. V rámci závodů a reklamy, nebyly uzavřeny žádné konkrétní smlouvy, sám obžalovaný však občas závody navštěvoval.
14. **Obžalovaný R. K.** (č. l. 3970) u hlavního líčení uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Obžalovaný uvedl, že je předsedou představenstva společnosti XXXXX, a to od roku 2009. Společnost se zabývá vývojem a distribucí pracovní a bezpečnostní obuvi. Za účelem vybudování povědomí o značce BENNON přistoupili k reklamě a uzavřeli smlouvu o reklamě se společností XXXXX. Na základě této smlouvy společnost XXXXX zajistila reklamu, která

byla doložena fotografickou dokumentací reklam, umístěných na závodních vozidlech Honda Civic. Jakým způsobem tak společnost XXXXX s.r.o. činila, byla její záležitost – reklama byla úspěšná a přínosná, počet prodaných párů obuvi byl navýšen. Obžalovaný následně využil svého práva a k věci nevypovídal, a to jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení.

15. **Obžalovaný L. Z.** (č. l. 3964) jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení, ve věci odmítl vypovídat.
16. Obžalované právnické osobě, tedy **XXXXX** spol. s r.o. byla v přípravném řízení, jako opatrovník ustanovena advokátka Mgr. S. K., která v postavení obžalované právnické osoby jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení, využila svého práva a k věci nevypovídala.
17. V průběhu přípravného řízení společnosti XXXXX, spol. s r. o. požádala o povolení k přeměně společnosti, přičemž Okresní soud ve Zlíně dle § 32 odst. 3 zákona č. 418/2011 Sb. přeměnu společnosti povolil. V důsledku této přeměny přešla část jmění právnické osoby na dvě nově vzniklé společnosti s ručením omezeným se zamýšlenými obchodními firmami XXXXX, spol. s r.o. a XXXXX, spol. s r.o., při současném složení částky 2 mil. Kč na účet soudu.
18. Obžalované právnické osobě **XXXXX** byl jako opatrovník ustanoven advokát Mgr. L. Knot, který v přípravném řízení uvedl, že o celé věci nemá žádné bližší informace, u hlavního líčení pak odmítl ve věci vypovídat.
19. Obdobně se vyjádřil advokát, Mgr. P. L., který byl ustanoven opatrovníkem obžalované právnické osoby **XXXXX** s. r. o.
20. Obžalovaná právnická osoba **XXXXX** využila svého práva, k věci nevypovídala, viz zástupce V. V..
21. **Svědék E. B.** u hlavního líčení (č. l. 4037) vypovídal shodně jako v přípravném řízení. Svědek v době rozhodné byl jednatelem společnosti XXXXX a druhým z jednatelů této společnosti byl obžalovaný Z. V., v této době zeť svědka. Společnost se zabývala prodejem náhradních dílů na trolejbusy a prodejem ojetých trolejbusů, přičemž podnikatelská činnost byla vykonávána především v souvislosti s bývalým zaměstnáním svědka E.B.. Každý z jednatelů společnosti byl oprávněn za společnost jednat samostatně, tedy bez souhlasu druhého jednatele. Výdaje a investice měl na starosti obžalovaný B. a sám svědek se o účetnictví vůbec nezajímal, přičemž tyto věci jednatele spolu neprojednávali. S ohledem na příbuzenský vztah, svědek obžalovanému věřil. Zisk společnosti se v letech 2010 až 2011 pohyboval řádově v milionu korun a zda se společnost zabývala ještě jiným předmětem podnikání, svědek neví, ale podle svědka jednoznačně hlavní činností firmy byl nákup trolejbusů a následný prodej. V tomto oboru svědek v předcházejícím období pracoval čtyřicet let a využíval své zkušenosti, takže případná reklama neměla pro firmu žádný ekonomický přínos. Dcera svědka byla ve firmě společnící, ve firmě zpočátku dělala účetnictví, posléze ani k této činnosti ji však obžalovaný B., v tehdejší době její manžel, nepustil. Svědek nemá žádné informace o jiné obchodní činnosti firmy, přičemž firma byla rozdělena v rámci vlastnictví mezi obžalovaného B., svědka a jeho dceru v rámci podílu 40%, 40% a 20%. Po rozchodu obžalovaného Z. B. s dcerou svědka, zjistil svědek nesrovnalosti v účetnictví, kdy přestože společnost vykazovala po celou dobu existence zisky, tak na účtu chybělo přibližně 140 000 EUR. Podle svědka následně bylo zjištěno, že si obžalovaný bere z firmy půjčky. Tato skutečnost byla zjištěna z účetních dokladů a za půjčky měl obžalovaný nakupovat nějaké pozemky. O investicích do reklamy, která měla být pro společnost XXXXX, se svědek dozvěděl až na výslechu u policie, a to včetně vynaložených nákladů. V předcházejícím období o této skutečnosti vůbec nevěděl. S obžalovaným se o reklamě nebavili a podle názoru svědka reklama neměla pro firmu ekonomický smysl.

22. Svědek D. Z. u hlavního líčení (č. l. 4038 až 4039), uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že v oblasti automobilových závodů se pohybuje přibližně od roku 1998 a v tomto období jezdil v automobilech více majitelů, například pana P., obžalovaného H., ale i v autech, které si sám postavil, a to buď jako řidič nebo spolujezdec. Svědek si pamatuje, že někdy kolem roku 2010 měl vozidlo půjčené od O.H., byla to Honda, avšak k ceně pronájmu se svědek již nedokázal vyjádřit, stejně jako i k poskytování reklamních služeb na závodních vozidlech – vozidlo si totiž vždy půjčil již s umístěnými reklamami. Pokud se týká Z. T., toho svědek viděl možná dvakrát, ví, že se pohyboval na závodech, že ho s ním seznámil pan H. a že se zabýval reklamní stránkou – neví však, co dělal nebo nedělal. J.M. zná svědek rovněž ze závodů. Sám D.Z. popřel, že by se jakýmkoli způsobem v realizaci reklamních služeb na závodních vozidlech angažoval.
23. U hlavního líčení poté svoji výpověď částečně zpřesnil, kdy uvedl, že za půjčení automobilu obžalovanému H. bylo placeno v řádech desítek tisíc Kč, vždy za konkrétní závod. Přitom byly další náklady na startovné, ubytování a podobně. Svědek pravděpodobně měl možnost na automobil umístit reklamu, ale tuto možnost nevyužíval. Zda na automobilu byla nějaká konkrétní reklama, si svědek přesně nepamatuje. V rámci přípravy automobilu se na karoserii možná něco lepilo, ale svědek tyto skutečnosti blíže nevnímal. Od obžalovaného O.a H. již neví, kolik měl zapůjčených vozidel. Sám obžalovaný H. měl k dispozici přibližně čtyři až pět, možná i víc vozidel, kdy tyto vozidla pronajímal různým osobám. O obžalovaném T. svědek věděl, že se pohybuje okolo automobilových závodů, ale viděl ho maximálně dvakrát. K dotazům obhajoby svědek uvedl, že na významnějších automobilových závodech se účastní možná stovky tisíc diváků a tyto závody jsou prezentovány i v televizi, rádiu a dalších médiích. Samotná částka za pronájem se lišila právě s ohledem na velikost a důležitost závodu. Svědek pracoval ve firmě, která se zabývala kovovýrobou, ale na auta žádnou reklamu nedávali, snad kromě možná jednoho případu. Zda by byla reklama ekonomicky důvodná, svědek nedokáže posoudit. Firmu, ve které pracuje a vlastní sice postihla krize v roce 2009, ale tuto skutečnost reklamou neřešili. Při závodech se svědek setkával s různými osobami. Nikdy však mu nebyly představeny osoby, které by byly přímo označeny za zadavatele reklamy. Jaké byly celkové náklady vozidel na závod, svědek neví, a rovněž neví, zda pro obžalovaného H. byl rozhodný příjem z částek, které byly vydávány na pronájem vozidel nebo z částek na reklamu. V rámci každého závodu byla na automobilech tzv. povinná reklama, která je určená pořadatelem závodu a pokud tato reklama na automobilu nebyla vylepená, pak startovné bylo podstatně vyšší, až řádově. Jedná se přitom o běžnou praxi v automobilovém průmyslu. Zda se obžalovaný T. angažoval v oblasti reklamy, svědek netuší. Z obžalovaných zná J.M., kdy se společně potkali na Barum rally. Obžalovaný tehdy chtěl zajistit nějakou reklamu, načež mu svědek sdělil, že na automobil si reklamu může nalepit, ale tuto záležitost nemůže řešit se svědkem a obžalovaného odkázal na majitele vozu. Takto by svědek postupoval i v případě vlastního zájmu o reklamu, k čemuž však podle jeho názoru asi nedošlo.
24. Svědek R. Š. u hlavního líčení (č. l. 4039), uvedl, že pokud se týká reklamy, tak zná společnost WrapStyle a setkával se s jejími zaměstnanci, kdy se jednalo vždy o dvě stejné osoby. Na vozidlech se reklamy měnily (jedná se o období roku 2011 až 2012). Na vozidlech byly reklamy různé, minimálně pět na každém voze. Podle svědka je provoz automobilů na závodech velmi drahý a řidiči včetně špičkových jezdců, si za možnost závodit, platí. Podle svědka společnost XXXXX se zúčastňovala závodů převážně na Slovensku. Jednalo se pravděpodobně o pět malých a deset větších závodů. V rámci každého závodu je tzv. povinná reklama. Společnosti XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, svědek nezná, stejně jako obžalovaného T.
25. **Svědka F.D.** (č. l. 4039-4040) uvedl, že se dlouhodobě pohybuje v oblasti automobilových závodů, kde provádí reportážní a novinářské fotografie pro noviny a časopisy. Dané fotografie prodává i dalším zájemcům a cena se odvíjí podle rozlišení na fotografii, tedy podle kvality. Při

vyhotovení tzv. plného setu, je cena přibližně 2 500 Kč až 3 000 Kč. Nejspodnější hranice je 500 Kč a právě fotografie v rámci nejspodnější a nejlevnější hranice prodával obžalovanému H., který vždy chtěl jen základní verzi fotografií. Svědek nezná většinu společností, které se pohybovaly v automobilovém sportu.

26. Svědek J.Š., kvůli svému závažnému, dlouhodobému onemocnění, nemohl vypovídat před soudem u hlavního líčení a na žádost soudu, mu poskytl písemné vyjádření, které soud u hlavního líčení přečetl (č. l. 4059). Ve svém písemném vyjádření uvedl, že po vzájemné předchozí domluvě s úmyslem zkrátit daň z přidané hodnoty a daň z příjmu právnických osob za účelem obohacení na úkor České republiky, se jednáním, které bylo uvedeno v usnesení o zahájení trestního řízení (jedná se o jednání obdobné jako u ostatních obžalovaných), podílel na neoprávněném uplatňování daňově účinných nákladů a nároků na odpočet daně z přidané hodnoty, na vstupu u daňového subjektu XXXXX s.r.o., a to na základě vydaných faktur za reklamní služby, které společnosti XXXXX s.r.o. měla zajistit společnost XXXXX s.r.o. a byl pak vytvořen účelový obchodní řetězec právnických osob a fyzických osob, v rámci kterého obžalovaný O. H. jako vlastník závodních vozů Honda Civic a hlavní člen této skupiny, fiktivně pronajímal reklamní plochu na těchto vozidlech společnosti XXXXX s.r.o., která měla následně na této reklamní ploše zajistit reklamní služby pro společnost XXXXX s.r.o. a tím účelově mnohonásobně navýšit hodnotu poskytované reklamní služby, kterou ve skutečnosti zajišťoval za mnohem nižší cenu, přímo obžalovaný O. H.. Společnost XXXXX u které k navýšení ceny docházelo, daň z přidané hodnoty z takto navýšených hodnot uskutečněných zdanitelných plnění, neuhradila a takto jednala v rámci společného jednání obžalovaných O. a H. a Z. T. v úmyslu zkrátit daňovou povinnost společnosti XXXXX s.r.o. na dani z přidané hodnoty a na dani z příjmu právnických osob na Finančním úřadu ve Zlíně, kdy o takovém postupu J.Š. věděl, přičemž rovněž věděl, že na základě daňových dokladů deklarovaná reklamní činnost nebyla provedena v udávané hodnotě, neprovedla ji společnost XXXXX s.r.o., která nevyvíjela žádnou ekonomickou činnost, ale provedl ji O. H., přičemž důvodem vystavení daňových dokladů nebyla propagace a zviditelnění společnosti, ale umělé navýšení hodnoty této služby a v důsledku tak i navýšení daňově účinných výdajů a nároků na odpočet DPH na vstupu z důvodu snižování daňových povinností a tyto faktury byly následně zařazeny do účetnictví společnosti XXXXX s.r.o. a sloužily právě ke snížení daňových povinností této společnosti.
27. J.Š., byl původně ve věci obviněn. Mezi J.Š. a státním zástupcem však došlo k dohodě o vině a trestu, kdy J.Š. se k trestné činnosti doznal. Záznam o jednání o dohodě o vině a trestu je založen ve spisovém materiálu (č. l. 2627 až 2633) a byl soudem proveden jako listinný důkaz.
28. Svědek M. D. ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4066 až 4068), který byl v době rozhodné zaměstnancem společnosti XXXXX s.r.o., uvedl, že podle jeho názoru byla reklama reálná a reálně proběhla. Svědek i J.Š. se znal s obžalovaným H. a mezi Š. a H. proběhlo jednání ohledně reklamy na závodním vozidle. Svědek znal společnost XXXXX s.r.o. a z této společnosti jednal s paní L., která nabídla reklamu. Kdo zajistil firmu XXXXX, svědek neví, svědku oslovila právě svědkyně L.. O hodnotu reklamy se nezajímal, ale částky byly odůvodněné, přičemž reklama u obžalovaného H. byla levnější, ale v rámci společnosti XXXXX s.r.o. byly reklamy větší a na více závodech, takže byly i dražší. Zda J.Š. věděl dopředu o jednání se svědkyní L., svědek neví. Se svědkyní L. jednal asi třikrát nebo čtyřikrát v kanceláři v Praze. Z jakého důvodu svědkyně L. svědku kontaktovala, svědek neví. Obžalovaný H. reklamu nemohl poskytnout, proto byla zvolena společnost XXXXX s. r. o. Sám svědek se byl podívat na několik závodů. Byli tam i obchodní partneři firmy, ve které pracoval, ale nevzpomíná si na konkrétní osoby. Podle jeho názoru každá firma používá reklamu na zviditelnění a firma XXXXX s.r.o. se zabývala mezinárodní přepravou léčiv, případně i dalšího zboží. Pokud se týká firmy XXXXX, svědek nezná její historii, neptal se, proč tato firma oslovila společnost XXXXX s.r.o.. Při prvním jednání byla předložena nabídka, kterou následně předložil panu Š., přičemž nabídka byla akceptována. Svědek naposledy hovořil s J.Š. přibližně před půl rokem, před termínem výpovědi

u hlavního líčení (svědek byl vyslechnut 11. 7. 2019). Ví o vážné nemoci J. Š. i o jeho dohodě na vině a trestu se státním zastupitelstvím. Svědkovi bylo rovněž předestřeno písemné vyjádření J. Š. (k písemnému vyjádření se vyjádřil obhájce JUDr. Bartončík, který uvedl, že J. Š. osobně zná a podle jeho názoru takový přípis není schopen sám stvořit a jedná se jen o přepis skutečností, které byly napsány obžalovaným. Podle názoru obhájce z důvodu, aby J.Š. měl klid).

29. **Svědkyňe A. P., rozená K.,** (č. l. 4068 až 4069), ve své výpovědi uváděla skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Ve společnosti XXXXX s. r. o. pracovala jako administrativní pracovnice přibližně tři nebo čtyři roky a do společnosti nastoupila na doporučení svého dřívějšího přítele svědka L. M., který již ve společnosti pracoval. Svědkyně má středoškolské vzdělání (gymnázium) a zpočátku ve společnosti pracovala za minimální mzdu. Později došlo k navýšení, přesnou výši si nepamatuje. Společnost se zabývala reklamní činností, kdy technické věci zařizoval její přítel, L. M. a svědkyně s K. G. pracovaly v kanceláři, kde svědkyně se zabývala psaním dokumentů, e-mailovou korespondencí, pracovními schůzkami a podobně. Společnost XXXXX se zabývala reklamou na stejné pozici jako XXXXX s.r.o. a za tuto společnost jednala G. L.. Svědkyně pracovala v kanceláři, která byla rozdělena na dvě místnosti, kdy v jedné byla recepce a v druhé měl kancelář obžalovaný T., majitel společnosti. V kanceláři obžalovaného T. se jednalo za zavřenými dveřmi, za obžalovaným chodilo desítky klientů. Obsah jednání však svědkyně nezná. Svědkyně nezná majitele automobilů, na kterých byla prováděna reklama, ale podle jejího názoru reklama byla reálná, protože do kanceláře se dodávala dokumentace včetně fotografie aut, na kterých reklama byla. Kdo prováděl polepy na automobily, svědkyně neví. Svědkyně nezná osobu jménem H.. Podle svědkyně společnost XXXXX byla dodavatelská společnost. Svědkyně neví, jaký obrat firma měla, ale bylo prováděno účetnictví a svědkyně s kolegyní nosily daňová přiznání na finanční úřad a komunikovaly se zdravotní pojišťovnou. Svědkyně si nepamatuje, že by z finančního úřadu bylo něco vytýkáno. Pokud se týká polepů, tyto prováděl L. M., částečně D. B., který však nebyl zaměstnancem XXXXX. Cena reklamy byla odvozena od velikosti a části vozidla, kde byla nalepena. Jednáním o cenách, případně smlouvách, svědkyně nebyla přítomna.
30. Obdobně ve své výpovědi skutečnosti popisovala svědkyně K. G., jejíž výpověď z přípravného řízení, byla se souhlasem procesních stran, čtena. Svědkyně vypověděla, že ve společnosti pracovala jako asistentka, vyřizovala poštu, e-maily, dopisy. Společnost se zabývala reklamou na sportovní auta, žádné další informace k činnosti společnosti svědkyně nemá. O polepy se staral L.M., který byl většinu času mimo kancelář, v kanceláři bývala společně s A. K., jednatel T. v kanceláři nebyl, ten zřejmě jednal s partnery a sháněl klienty. O tom, jak konkrétně byly reklamy prováděny, svědkyně nic neví, nijak se na tom nepodílela, obchodní partnery nezná. Svědkyně měla dispoziční právo k účtu společnosti, výběry prováděla vždy na základě pokynu jednatele T., kterému rovněž předávala vybranou hotovost. Faktury neproplácela. Svědkyně se dále vyjádřila písemně k otázkám procesních stran, kdy její odpovědi byly čteny jako listinný důkaz (č. l. 3992 až 3993). Svědkyně v rámci svých písemných odpovědí uvedla, že ve společnosti XXXXX s.r.o. pracovala přibližně v letech 2008 až 2009 jako administrativní pracovník a ve společnosti dále pracovali L. M., A. K. a Z. T.. Společnost se zabývala reklamou na závodních vozidlech a za poskytované služby platila v hotovosti. Úkoly svědkyně dostávala od Z. T. a svědkyně společně s ostatními pracovala v kanceláři Praha, Záhřebská, následně Salmovská. Za společnost XXXXX s.r.o. jednal Z. T.. Výše odměny si nevzpomíná, mzda jí byla vyplácena v hotovosti Z. T., který asi za ni platil zákonné odvody.
31. Svědkyně G. L., jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení (č. l. 3985) uvedla, že ve věci nebude vypovídat, protože by si mohla způsobit trestní stíhání.
32. Svědek L. M. u hlavního líčení (č. l. 4085) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Ve společnosti pracoval jako terénní pracovník, objížděl automobilové závody a fotografoval polepy na závodních autech. Instrukce dostával od obžalovaného T., který mu také předával finanční prostředky na pohonné hmoty. Jak se reklamy objednávaly nebo lepily, svědek neví. Do kanceláře

firmy XXXXX s. r. o., kde byl zaměstnancem, občas chodil D. B., který si bral polepy nebo je nechal vyrábět, bližší okolnosti však svědek neví. V případě, kdy byl svědek v kanceláři, tak prováděl administrativní práce a jeho pracovní doba byla přibližně od 9 hodin do 18 hodin. Polepy pak podle svědka, který tuto skutečnost uváděl až u hlavního líčení, vyráběla externí společnost, přičemž svědek polepy vyzvedával a pravděpodobně jednal i s daným pracovníkem. Na polepech byla většinou loga společností. U hlavního líčení rovněž uváděl, že polepy nalepoval na vozidlo, a to podle toho, jak to bylo uvedeno ve smlouvě, a na základě pokynů obžalovaného T.. Samotné smlouvy svědek neviděl, ale byly mu předávány projektové dokumentace ohledně daného závodu, kde polepy fotografoval pro obžalovaného T.. S F.D. se nikdy osobě nesetkal. Společnost XXXXX zná, D.B. zde byl jednatelem. S D.B. se setkal svědek přes svého otce, kdy D. B. nejprve pracoval pro jeho otce. Zda společnost XXXXX spolupracovala se společností XXXXX, svědek neví. Svědek zná společnost XXXXX, která spolupracovala s XXXXX, ale jakým způsobem, svědek neví. Společnost XXXXX taktéž provozovala reklamu, ale zda byla konkurence, svědek neví. Za společnost XXXXX vystupovala svědkyně L., která jednala s panem T.. Svědek nikdy nebyl u žádného jednání přítomen. Svědek si vzpomíná na společnosti, kterým byla reklama poskytována, jednalo se o společnosti XXXXX, XXXXX, M., bylo jich přibližně do deseti. Společnost XXXXX sídlila v ulici Záhřebská, kde sídlil i otec svědka, který prováděl obchodní činnost. Otec byl registrovaným partnerem obžalovaného T.. Podle svědka se jeho otec reklamou nezabýval a sám svědek obsah smluv, které se týkaly reklamy, nezná.

33. Se souhlasem procesních stran byla u hlavního líčení čtena svědecká výpověď **svědka D.B.** z přípravného řízení. Svědek uvedl, že v době rozhodné byl jednatelem společnosti XXXXX s. r. o. a společnost koupil, protože s ní chtěl začít podnikat. Poté však zjistil, že tam je dluh u finančního úřadu, a proto nechal společnost ležet, nepodnikal s ní. V rámci své činnosti ve společnosti však potvrdil, že určitou dobu, asi půl roku, dělal i polepy v rámci automobilových závodů v ČR, a to pro společnost XXXXX na základě ústní dohody se Z.T.. Svědek sám na základě žádosti zákazníka, který přišel s návrhem reklamy, tento návrh vyřezal (řezačku neměl ve svém vlastnictví, ale měl k ní přístup) a následně v některých případech i lepil na příslušná vozidla, kdo však byl majitelem těchto vozidel, svědek neví.
34. U hlavního líčení (č. l. 3973) byly se souhlasem procesních stran čteny svědecké výpovědi svědků P.K., D.N., H. S., A.H., R.M. a T.H.. Svědek T.H. využil svého práva a k věci nevypovídal. Zaměstnanec společnosti XXXXX s.r.o. (jednatelů O. a T.H.) D.N. uvedl, že zprostředkovatelské společnosti (XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX) nezná, nezná ani osoby, které si od pana H. kupovaly reklamy či mu ji nabízely, reklamy se na závodní vozidla lepily v dílně společnosti, nalepoval je přímo O. H., T. H. či v některých případech sami závodníci. D. N. uvedl, že zprostředkovatelské společnosti nezná a nezná ani osoby, které si od pana H. kupovaly reklamy nebo mu ji nabízely. Reklamy na závodní vozidla se lepily v dílně společnosti, nalepoval je přímo O. H. nebo T. H., v některých případech sami závodníci. Bývalý jednatel společnosti P. K. ve své svědecké výpovědi uvedl, že ke společnosti se dostal přes svého známého R.a M.. Společnost se měla zabývat stavebními pracemi, ale jelikož se nic nedělo a žádná práce nebyla, tak ze společnosti zase vystoupil. Že měla firma ve skutečnosti asi nějaký jiný účel, se svědek dozvěděl, až když začal být předvoláván k výslechům na policii. Svědek neví, zda bylo vedeno nějaké účetnictví společnosti ani kdo měl dispoziční práva k účtům. K výslechu byl předvolán rovněž R. M., ten však využil svého práva odepřít výpověď, neboť by si v souvislosti se svým působením ve společnosti XXXXX s.r.o. mohl způsobit trestní stíhání. K jednání se správcem daně byla Z. T. zmocněna H. S., která ve své svědecké výpovědi uvedla, že společnost XXXXX s.r.o. se zabývala polepy reklam na závodní vozidla, letáky atp., přičemž svědkyně společnosti mimo jiné vedla účetnictví, avšak to předala T., žádné další skutečnosti si nepamatuje. Svědkyně A. H., bývalá jednatelka společnosti XXXXX ve své výpovědi uvedla, že společnost řídil a fakticky v ní rozhodoval pouze druhý jednatel L.Z.. Sama svědkyně do společnosti docházela jen na několik

hodin denně, přičemž její náplní práce bylo přebírání dokumentů od řidičů a jejich evidence (společnost poskytovala manipulační a skladové služby). O reklamách svědkyně nic neví.

35. Obžalovaný P.M. i Z.M. a XXXXX předložili již v přípravném řízení znalecké posudky vypracované Dr. Ing. Vítězslavem Hálkem MBA, Ph.D.. Obdobné znalecké posudky od stejného znalce pak byly předloženy u hlavního líčení, kdy objednatelem byla společnost XXXXX, spol. s r.o. K zodpovězení otázek ve věci posouzení výše ceny reklamy, jenž subjekt XXXXX, spol. s r.o. uzavřel jako zájemce o reklamu se subjekty XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o. (č. l. 3920 až č. l. 3962) a dále byl od stejného znalce předložen další znalecký posudek týkající se obdobných otázek, který jest ve spise založen jako zvláštní příloha. Stručně lze konstatovat, že v rámci těchto znaleckých posudků znalec dospěl k závěru, že ceny uvedené ve smlouvách o reklamě uzavřené mezi sponzory a zprostředkovateli, jsou naprosto v pořádku, jelikož odpovídají cenám obvyklým, respektive spadají do určených intervalů. Znalec ke stanovení ceny obvyklé oslovil reklamní a propagační agentury, avšak žádná z odpovědí neposkytla východisko pro stanovení srovnatelných cen. V této souvislosti však nelze přehlédnout, že pořadatelé Rallye Posázaví a Rallye Světlá dle znalce za částku 500 000 Kč nabízejí zájemcům status generálního sponzora rallye zahrnující mimo jiné neomezenou reklamu v průběhu celé soutěže, včetně mediálního šíření, reklamu na všech soutěžních vozech, umístění reklamních bannerů (deset kusů do výše tři metry) a umístění jména generálního sponzora v oficiálním názvu dané soutěže, a to vše za 500 000 Kč, jak je uvedeno výše. V této souvislosti soud poukazuje na náklady společnosti XXXXX s.r.o., obžalovaného P.a M., která v roce 2010 uhradila 2 000 000 Kč za svou prezentaci, sice celkem na šestnácti soutěžích, avšak formou reklamního polepu na jednom vozidle. Reklama na všech automobilech v rámci rallye, a to například Wirtz Rallye Vsetín, Rallye Posázaví, mohla pak být zajištěna za částku 200 000 Kč, případně 250 000 Kč, což je rovněž výrazně rozdílné oproti nákladům, které byly na reklamu údajně proplaceny v rámci této trestné činnosti. Případné srovnání reklam s automobilovou soutěží DAKAR je podle názoru soudu s ohledem na mezinárodní charakter a především zcela odlišnou proslulost, nemožné. Oproti tomu srovnání s cenou reklamy na reklamních panelech na autodromu Brno a Most je v souvislosti s údajně vynaloženými údaji v rámci této trestné činnosti rovněž zcela nepřiměřeně rozdílné.
36. Znalec Dr. Ing. Vítězslav Hálek MBA, Ph.D. byl také vyslechnut u hlavního líčení (č. l. 3 970 až č. l. 3 972). Znalec nejprve konstatuje vesměs nesprávné označení smluv týkajících se reklamy na automobilech, kdy se nejedná o smlouvy o reklamě, ale o smlouvy o sponzoringu. Znalec dochází ke shodným závěrům ve všech svých znaleckých posudcích týkajících se této trestní věci. Obecně znalec rozebral smysl sponzoringu, kdy sponzoring se snaží upozornit potencionálního klienta na existenci firmy, k čemuž používá především vizualizaci loga. Případné logo však nemusí obsahovat ceník služeb, ukázky produktů a podobně, jedná se o informační prostředek. Pokud se týká srovnávacích vzorků v rámci cen sponzoringu, pak znalec setrval na konstataci, že se jedná o ceny obvyklé. V této souvislosti poukazuje na judikát Nejvyššího správního soudu, v rámci kterého je charakterizována cena obvyklá. Cena obvyklá se získává základně vzorků obdobných cen. Pokud se týká přepravy, což soud považuje za otázku s ohledem na charakter trestné činnosti velmi důležitou, pak znalec dospívá k závěru, že obvyklá je marže okolo 20% až 25% v rámci zvýšení předchozí ceny. V České republice však neexistuje právní norma, která by marži jakkoliv omezovala. Subjekty se s touto skutečností musí jen vypořádat ve svém účetnictví, protože podnikání je o svobodném rozhodování. Pokud se týče srovnávání závodů v České republice se zahraničním závodem zvaným Dakar, pak tyto závody jsou dle názoru znalce srovnatelné, přestože na porovnávání automobilových závodů v České republice nebyli zahraniční účastníci, ale srovnání je možné na základě přezkoumatelných propočtů. Při stanovení srovnávacích základů znalec vycházel ze samotných závodů, nikoliv z kvality týmu, u kterého byla zadávána reklama, resp. uzavírány sponzorské smlouvy. Pokud v rámci Rallye Posázaví nabízeli reklamní polepy na všech vozech za 150 000 Kč, pak se jedná o reklamu v prostoru startu a cíle a na všech soutěžních vozech, nejedná se o generálního sponzora, kde je uvedena sazba 500 000

Kč, případně 250 000 Kč. Případná souměřitelnost by byla podmíněna detailním znaleckým zkoumáním, a to u každého závodu a každého vozu, nikoli v rámci obecného ceníku. Organizátoři této akce by pak museli detailně vysvětlovat a objasnit co je míněno reklamou na všech soutěžních vozech. Podle názoru znalce reklama v rámci automobilových závodů má smysl, kdy logo by v rámci vizuální stránky mělo upoutat potenciálního zájemce. Podle znalce tak hodnota stacionární reklamy je obecně vyšší než reklamy na vozech, které se pohybují. Samotná srovnávací základna byla činěna ze závodů v České republice v roce 2016 a mezinárodní závod Dakar byl přidán jako sice srovnatelný, ale s určitým diskontem.

37. U hlavního líčení konaného dne 30. 9. 2019 po opětovném otevření dokazování a přečtení vyjádření obžalovaného T. obhajoba žádala výslech A. M., kterého obžalovaný T. označil za iniciátora a organizátora trestné činnosti, která je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku. Nálezací soud důkazní návrh zamítl. Zásadním důvodem zamítnutí je nadbytečnost tohoto důkazu, protože dosavadní dokazování umožňuje ve věci učinit rozhodnutí. V této souvislosti nálezací soud poukazuje na platnou judikaturu, a to např. R 10/1993 II., podle kterého, jestliže je zřejmé, jak je nutno rozhodnout ve věci, nelze provádět další důkazy, byť by měly vztah k projednávané věci, neboť by se zbytečně oddalovalo včasné rozhodnutí. V rámci návrhu na výslech A. M. podle soudu rovněž nelze poukázat na skutečnost, že A. M. by ve věci s největší mírou pravděpodobnosti, hraničící s jistotou, nepřinesl žádné podstatné skutečnosti, když jako svědek má právo odmítnout vypovídat a podle názoru soudu je vysoce nepravděpodobné, že by i v případě výpovědi učinil takovou formu popisu svého jednání, které by zapříčinilo jeho trestní stíhání. S ohledem na výše uvedené proto soud důkazní návrh zamítl. K důkaznímu návrhu soud dále podotýká, že u hlavního líčení, které se konalo dne 23. 9. 2019, před ukončením dokazování procesní strany neměly žádných důkazních návrhů.
38. Již v přípravném řízení byla zajištěna celá řada listinných důkazů, které nálezací soud provedl v průběhu hlavního líčení. Soud zde bude poukazovat a uvádět nejdůležitější listinné důkazy, přičemž bude tyto listinné důkazy přiřazovat k jednotlivým obžalovaným.

1) P. M.

Správce daně (Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně) po provedení daňové kontroly konstatoval, že daňový subjekt (tj. P. M.) neoprávněně uplatnil daňově účinné výdaje a nároky na odpočet DPH na vstupu mimo jiné na základě dokladů za reklamní služby, které mu měly zajistit obchodní společnosti XXXXX, s.r.o. a XXXXX, s.r.o., za které jednal Z. T.. Správce daně došel k závěru, že služby, které obchodní společnosti XXXXX s.r.o. a XXXXX, s.r.o. daňovému subjektu fakturovaly, ve skutečnosti zajišťoval přímo O. H.. K tomuto závěru přitom přispělo mimo jiné vyjádření Z. T. v průběhu daňové kontroly, který si nepamatoval žádné konkrétní skutečnosti týkající se převzetí podkladů pro výrobu reklamy (krom informace, že logo společnosti bylo na CD nosiči), jakož ani výroby samotných polepů, potvrdil pouze, že společnost XXXXX s.r.o. poskytovala komplexní reklamní služby, aniž by tyto blíže specifikoval. Správce daně navíc poukázal na rozpor mezi zněním Smlouvy o reklamě ze dne 3. 1. 2009, dle které měla společnost XXXXX s.r.o. zajistit pro daňový subjekt grafickou úpravu a umístění reklamních nápisů na soutěžní vozidla Honda Civic, avšak na fakturách, vystavených společností XXXXX s.r.o., bylo uvedeno, že společnost XXXXX s.r.o. fakturuje za pronájem. V neposlední řadě správce daně upozorňuje, že smlouva o reklamě je zcela nekonkrétní a cena stanovená ve smlouvě se nemohla od rozsahu plnění odvíjet – cena byla totiž stanovena ve smlouvě předem, nicméně rozsah a podmínky umístění reklamního loga, počet vozidel, na nichž bude logo umístěno, atp. se vše dle P.M. domlouvalo až před jednotlivými závody (cena se však neměnila). Navíc je nelogické, aby P.M. zajištění reklamy sjednával s někým jiným než přímo s O.H., neboť se s ním znal – v roce 2009 totiž uzavřel smlouvu o reklamě rovněž přímo s O.H. a smlouvu o pronájmu reklamních ploch se společností XXXXX s.r.o., ve které byl O.H. jednatelem. Fotodokumentace, kterou O.H. doložil P.M. jako doklad o umístění reklamy, přitom grafickým provedením, obsahem a použitým kancelářským materiálem včetně její kompletace zcela

odpovídá fotodokumentaci, kterou pro P.M. měla zhotovit a dodat společnost XXXXX s.r.o. V daňovém řízení u O.H. správce daně zjistil, že tento se společností XXXXX s.r.o. neuzavřel žádnou smlouvu. Polepy pro P.M. měl O.H. dle svého vyjádření na autech umístěny na základě smlouvy, kterou uzavřel se společností XXXXX (nikoli tedy XXXXX s.r.o.). V době podpisu smlouvy však společnost XXXXX ještě neexistovala. Externí fotograf, zajišťující fotografie pro O.H., sdělil, že fotografie závodů dodával O.H., o společnosti XXXXX s.r.o. nikdy neslyšel.

Pokud se týká údajné spolupráce mezi P.M. a společností XXXXX s.r.o., správce daně došel k obdobným závěrům a to zejména na základě zjištění, že jednotlivá tvrzení P.M., která se týkají dodání podkladů pro výrobu reklamy, umístění reklamy, okolností podepsání smlouvy se společností XXXXX, s.r.o. a stanovení ceny jsou nedůvěryhodná, účelová a v rozporu se skutečností. Společnost XXXXX, s.r.o. nebyla oprávněna umisťovat reklamní polepy jiných subjektů na závodní auta O.H.. Smlouvy, které společnost XXXXX, s.r.o. s O.H. měla uzavřít, mají jiný předmět plnění a nebyly nikdy naplněny. Smlouvy byly vyhotoveny dodatečně a účelově. Fotografie, které jsou součástí fotodokumentace, vyhotovoval externí fotograf, který dodával fotografie O.H., společnost XXXXX, s.r.o. nezná.

P. M. se proti správcem daně vydaným dodatečným platebním výměrům odvolal, Odvolací finanční ředitelství odvolání zamítlo, nicméně následně Krajský soud v Brně vydal rozsudky, kterými rozhodnutí o odvolání zrušil a vrátil věc Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.

Další fakturace a smlouva o reklamě „2011“ byla policejním orgánem vyžádána přímo od P.M..

2) XXXXX, spol. s r.o.

Správce daně (Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně) ve zprávě o daňové kontrole jednoznačně konstatuje, že k poskytnutí reklamy došlo jiným způsobem, než tvrdí daňový subjekt (XXXXX), a že tato reklama rozhodně nebyla poskytnuta společností XXXXX, s.r.o. Podle správce daně je zřejmé, že daňový subjekt uzavřel smlouvu o reklamě se společností XXXXX, s.r.o. účelově. Smlouvu totiž uzavřel předem, aniž by cena za plnění byla stanovena s přihlédnutím k rozsahu poskytnutého plnění. Tvrzení Z. T. o provedení sjednaných prací neodpovídají zjištěním správce daně, dle kterých reklamní služby zajišťoval přímo O. H.. Pro O. H. ostatně F.D. pořizoval fotografie reklam, umístěných na příslušných vozidlech (nikoli tedy pro společnost XXXXX), aniž by současně existoval smluvní vztah mezi O.H. a společností XXXXX První smlouva mezi XXXXX a XXXXX byla uzavřena 20. 4. 2009 a smlouva o pronájmu reklamní plochy mezi O.H. a XXXXX byla uzavřena 30. 4. 2009. Z. T. jako jednatel XXXXX před správcem daně uvedl, že výrobu polepů a jejich umístění na vozidlech si nechal provést dodavatelsky, ale nepamatuje si název dodavatelských firem. Místa a počet polepů dle Z.T. sjednával vždy s panem O., nicméně ten jménem společnosti XXXXX uvedl, že počet polepů a jejich umístění nikdy nebylo předmětem jednání, neboť jim stačilo umístění jednoho loga. V neposlední řadě správce daně ověřil tvrzení daňového subjektu (XXXXX) o navyšování obrátu v letech 2009, 2010 a 2011 (v důsledku reklam) a došel k závěrům odlišným od tvrzení společnosti XXXXX.

Společnost XXXXX se proti dodatečným platebním výměrům odvolala, Odvolací finanční ředitelství platební výměry na DPH potvrdilo, na DPPO platební výměry změnilo, rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství však byla zrušena rozsudky Nejvyššího správního soudu (z března 2018) a věc byla vrácena k dalšímu řízení právě Odvolacímu finančnímu ředitelství.

Na výzvu policejního orgánu k předložení faktur, vystavených společností XXXXX s.r.o. a uhrazených společností XXXXX v únoru a březnu 2009 (a 238.000 Kč a 119.000 Kč), společnost XXXXX sdělila, že výzvě s odkazem na zákaz sebeobviňování nevyhoví (jedná se o zdaňovací období, která nebyla předmětem daňové kontroly).

3) XXXXX s.r.o.

Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně nejprve konstatoval, že daňovému subjektu uznal nárok na odpočet daně, uplatněný v souvislosti s fakturacemi, vystavenými společností XXXXX s.r.o. přímo O.em H., na základě smlouvy o pronájmu reklamních ploch, uzavřené mezi XXXXX s.r.o. a O.em H. dne 1. 4. 2011. Takto byly uznány dvě faktury, jedna z dubna 2011 znějící na částku 15.000 Kč, druhá z května 2011 znějící na částku 10.000 Kč. Předmětem plnění přitom byl pronájem reklamních ploch na soutěžním vozidle Honda Civic – na bocích vozidla. Následně však – za období od června 2011 – daňový subjekt eviduje fakturace již nikoli přímo O.a H., ale společnosti XXXXX s.r.o., na základě Smlouvy o reklamě „2011“, a to v měsíčních hodnotách 200.000 Kč (+ DPH 40 tis. Kč). Předmětem tohoto plnění přitom byla rovněž realizace reklamy v rámci akcí souvisejících s motoristickým sportem a umístění reklamních nápisů na soutěžních vozidlech Honda Civic. Dle daňového subjektu došlo k takovému rozšíření propagace společnosti na základě nabídky paní L., zástupkyně společnosti XXXXX. Jednatel společnosti XXXXX s.r.o. J.Š. správci daně při daňové kontrole uvedl, že veškerá jednání za společnost v této souvislosti vedl zaměstnanec M. D.. Za společnost XXXXX pak G. L. uvedla, že jediným dodavatelem společnosti byla společnost XXXXX, jejíž jednatel Z. T. měl mimo jiné i dispoziční právo k účtu společnosti XXXXX. G. L. rovněž uvedla, že O.a H. nezná a byla pouze jednou v roce 2011 v servisním zázemí kontrolovat umístění polepů svých zákazníků na soutěžních vozidlech, což je však v rozporu s tvrzením O.a H., který uvedl, že ví o tom, že společnost XXXXX pronajala svou reklamní plochu společnosti XXXXX, neboť zástupkyně této společnosti G. L. byla mnohokrát v roce 2011 před závody kontrolovat, zda jsou reklamní polepy jejích zákazníků na vozidlech umístěny. Jedním z dalších zjištěných rozporů je pak tvrzení O.a H., že reklamní polepy na vozidla nevyráběl XXXXX, ale že to vyráběla pro společnost XXXXX její dodavatelská firma (jejíž název si nepamatuje) – nicméně G. L. tvrdila, že jediným dodavatelem pro XXXXX byla právě XXXXX. Trestní stíhání této společnosti bylo ukončeno na základě uzavřené dohody o vině a trestu, rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 29. 5. 2017, sp. zn. 69T 2/2017. Celá dlužná částka vč. penále byla uhrazena.

4) XXXXX

Správce daně (Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně) na základě provedené daňové kontroly konstatuje, že výrobu a umístění reklamních polepů, jakož i zhotovení dokumentace pro XXXXX zajišťovali jiní dodavatelé, nikoli tedy společnost XXXXX s.r.o., jak je fakturováno. Bývalý jednatel společnosti XXXXX s.r.o. Z. T. totiž ve své výpovědi před správcem daně uvedl, že pouze předpokládá, že požadovaná reklama byla umístěna na vozidlech Honda Civic a SUZUKI Ignis, nicméně není si tím jistý a odkazuje se na dodavatele reklamních polepů družstvo Galira. Podle výpovědi O.a H. však reklamní polepy na vozidla umísťovala přímo společnost XXXXX s.r.o. nebo jí pověřením lidé. Správce daně poukazuje i na další rozpor mezi tvrzeními O.a H. a Z. T., neboť dle Z. T. měla společnost XXXXX s.r.o. uzavřenými smlouvami pronajatu vždy celou plochu vozidel Honda Civic a SUZUKI Ignis, avšak dle O.a H. se jednalo toliko o část vozidel. Vzhledem k tomu, že smlouva mezi O.em H. a XXXXX neobsahuje ustanovení o velikosti požadované reklamy, počtu vozidel, která mají reklamu nosit, místa na vozidlech, kde má být reklama umístěna atp., považuje správce daně uzavření smlouvy za účelové, o čemž svědčí i to, že byt smlouva hovoří o umístění reklamních nápisů na soutěžní vozidla HONDA Civic a SUZUKI Ignis, z předložené fotodokumentace bylo zjištěno, že reklamní nápisy byly umístěny toliko na vozidlech HONDA Civic, aniž by přitom došlo k úpravě sjednané ceny. Ke v podstatě totožným závěrům došel správce daně i v případě smlouvy, která byla uzavřena společností XXXXX a společností XXXXX s.r.o. – i tato smlouva je zcela nekonkrétní, cena za plnění je stanovena bez ohledu na rozsah poskytnutého plnění a obsahově je zcela shodná s předchozí smlouvou s XXXXX (včetně shodného typu písma). O. H. ke společnosti XXXXX správci daně ve svém prohlášení (č.l. 3095) uvedl, že je mu známo, že společnost XXXXX v roce 2011 pronajala svou reklamní plochu dále společnosti XXXXX s.r.o.,

neboť paní G. L. (jediná jednatelka XXXXX) byla mnohokrát v průběhu roku 2011 kontrolovat, zda na vozidlech jsou umístěny příslušné polepy jejích zákazníků. Obdobně se vyjádřil před správcem daně Z. T. (č.l. 3101), který navíc sdělil, že v roce 2011 měl dispoziční oprávnění k účtu společnosti XXXXX, protože jednatelem pomáhal s podnikáním. Dále uvedl, že XXXXX pronajala část reklamní plochy na závodních vozech, kterou měla pronajatu od pana H., společnosti XXXXX. Těmto tvrzením však mimo jiné odporuje zjištění, že v knize závazků ani v knize pohledávek společnosti XXXXX není evidována žádná pohledávka za společností XXXXX. Svědkyně G. L. navíc před správcem daně uvedla (č.l. 3097), že si nepamatuje, že by znala O.a H., neviděla, kdo, kde a na jakých vozidlech lepil reklamní polepy. Podle správce daně vše nasvědčuje tomu, že G. L. byla jednatelkou společnosti pouze formálně. Společnost XXXXXsprávci daně potvrdila, že v průběhu roku 2011 jednala ve věci zajištění reklamy i přímo s majitelem závodních vozidel O.em H., který měl (dle vyjádření XXXXX) postoupit právo umístit reklamu reklamním společnostem, které rovněž sám osobně pověřil poskytnutím reklamy pro XXXXX. Dle výpovědi G. L. však to byla ona sama, kdo reklamu jménem XXXXX pro XXXXXzajišťoval. V neposlední řadě správce daně upozorňuje, že O. H. předkládal svým odběratelům ke konkrétním závodům dokumentaci, která je grafickým provedením, obsahem a použitím kancelářským materiálem včetně kompletace naprosto totožná s dokumentací, kterou měla ke shodným závodům dodat společnosti XXXXXspolečnost XXXXX.

Platební výměry na DPH byly Odvolacím finančním ředitelstvím potvrzeny, platební výměry na DPPO byly změněny. Rozsudky Krajského soudu v Brně byla rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušena – především s poukazem na absenci zjištění ceny obvyklé, když k deformaci ceny mohlo dojít již mezi prvním a druhým článkem řetězce z důvodu nezákonné optimalizace daně z příjmů. Kasační stížnosti Odvolacího finančního ředitelství, podané k Nejvyššímu správnímu soudu, byly podatelem vzaty zpět.

V rámci prostudování spisu po ukončení vyšetřování obhájce obžalovaných K. K.a a M.a K.a předložil úřední záznam z místního šetření, provedeného Finančním úřadem ve Zlíně dne 4. 11. 2010, ze kterého vyplývá, že kontrola údajů daňového přiznání a daňové evidence neprokázala rozdíly, které by měly vliv na výši vykázaného nadměrného odpočtu (*nejedná se však o daňovou kontrolu, předmětem místního šetření bylo pouze ověření existence daňových dokladů, na základě kterých došlo k vykázaní nadměrného odpočtu, nikoli ověření, zda reklama a v jakém rozsahu byla provedena, natož, zda tento náklad byl vynaložen účelně – pozn. státní zástupkyně*). Dále obhájce předložil znalecký posudek č. 324-21-2016 znalce JUDr. Ing. Vítězslava Háčka, MBA, Ph.D., jehož objednatelem je společnost XXXXX, dle kterého jsou ceny uvedené ve Smlouvách o reklamě, uzavřených mezi XXXXX a XXXXX s.r.o. (resp. XXXXX s.r.o.) naprosto v pořádku, jelikož odpovídají cenám obvyklým.

5) XXXXX

Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně v rámci daňové kontroly zejména poukázal na to, že společnost XXXXX s.r.o., jejímž jednatelem byl Z. T., fakticky nemohla reklamu pro daňový subjekt XXXXX zajistit a že tuto službu pro XXXXX provedl přímo O. H., který fiktivně pronajímal plochy na svých závodních vozidlech společnosti XXXXX s.r.o. V rámci odvolacího jednání společnost XXXXX navrhla jako svědka D.a B.e, který uvedl, že polepy na závodní auta prováděl on na základě pokynů Z. T., který mu před každým závodem tyto polepy předal a sdělil mu, kde je má polepit. K samotnému lepení došlo v dílně pana H., případně přímo před závodem ve stanu, který patřil panu H.. Toto tvrzení je však zcela v rozporu s tvrzením Z. T., podle kterého polepy lepila společnost Galira družstvo a on nikdy, jakož i s tvrzením O.a H., podle kterého polepy lepil osobně Z. T., někdy jeho zaměstnanci. D. B. přitom toto své tvrzení zopakoval i ve vztahu k daňovým subjektům XXXXXa XXXXX. Správce daně v rámci své kontrolní činnosti dále zjistil, že jednatel společnosti XXXXX Z. B. dříve (na základě smlouvy z 1. 10. 2009) spolupracoval v oblasti reklamy přímo s O.em H. (předmětem smlouvy bylo zajištění reklamy na soutěžních vozidlech Honda Civic), přičemž sám Z. B. správci

daně tvrdil, že O.a H. zná až od doby uzavření smlouvy se společností XXXXX (smlouva byla uzavřena 4. 1. 2010) a že skutečnost, že pan H. poskytuje reklamy na závodních vozidlech, mu není známa. Vozidlo, na kterém měly být umístěny reklamní polepy XXXXX, vlastní společnost XXXXX s.r.o., která na dotaz správce daně uvedla, že v roce 2010 byl tento automobil pronajímán pouze společností RALLYE SPORT v Českém autoklubu a SPURT ZLÍN s.r.o. (příčemž tyto společnosti ve svém účetnictví nevidují žádné faktury vystavené společností XXXXX) – se společností XXXXX nebyla uzavřena žádná smlouva o pronájmu tohoto vozidla. F.D., který se zabývá pořizováním a prodejem fotodokumentace ze závodů sportovních automobilů, před správcem daně uvedl, že společnost XXXXX nezná a přímo jí fotografie ze závodů nedodal. Když mu pak byla předložena fotodokumentace, týkající se společnosti XXXXX, F.D. uvedl, že předložené fotografie vyfotil, nicméně nyní jsou vypálené na jiném nosiči a s jiným potiskem, než jak předkládá svým zákazníkům on. Dále doplnil, že v roce 2010 a 2011 od něho odebíral fotografie zejména O. H.. Vzhledem k tomu, že z tvrzení Z. T. vyplynulo, že polepy pro něj (resp. pro XXXXX) mělo dodávat družstvo Galira, byl osloven i správce daně tohoto družstva, který sdělil, že družstvo od II. čtvrtletí 2010 neuskutečňuje ekonomickou činnost, k 11. 10. 2010 mu byla zrušena registrace k DPH.

Odvolání společnosti XXXXX proti vydaným platebním výměrům byla Odvolacím finančním ředitelstvím zamítnuta, žaloby proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství a proti zajišťovacím příkazům byly zamítnuty.

6) J. M.

Rovněž v případě daňového subjektu J. M. správce daně (Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně) došel na základě výsledků daňové kontroly k závěru, že tento daňový subjekt se zúčastnil podvodného řetězce, sloužícího ke krácení daní, neboť majitel závodních vozů O. H. pronajímal reklamní plochy na závodních vozidlech společností XXXXX s.r.o., XXXXX, s.r.o. a XXXXX, s.r.o. pouze fiktivně, a ve skutečnosti služby, které obchodní společnosti XXXXX s.r.o., XXXXX, s.r.o. a XXXXX, s.r.o. J.mu M. fakturovaly, poskytoval přímo O. H.. Tento závěr správce daně podpořil například zjištěním, že J. M. v rámci kontroly předložil Smlouvu o reklamě ze dne 3. 3. 2009, ačkoli společnost XXXXX s.r.o. J.mu M. fakturovala s odkazem na smlouvu ze dne 3. 1. 2009. Vyjádření Z. T. jako jednatele společnosti XXXXX s.r.o. přitom byla rozporná a neurčitá (zejména ve vztahu k tomu, kdo mu předal podklady k výrobě reklamy, na kolika vozidlech měla být reklama umístěna, v jakém rozsahu apod.), rozpory ostatně vykazovala i vyjádření J. M. Smlouvy o reklamě, které J. M. postupně uzavřel se společnostmi Kami-sport s.r.o., XXXXX s.r.o., XXXXX, s.r.o. a XXXXX, s.r.o. jsou všechny zcela totožné (obsahově, uspořádáním). Rovněž předkládaná fotodokumentace k prokázání proběhnuvší reklamy předaná J.mu M. všemi společnostmi, je graficky (struktura úvodní stránky, polepy na CD a DVD atd.), obsahem a použitým kancelářským materiálem včetně její kompletace totožná – je tedy zřejmé, že přestože se jedná o různé společnosti poskytující služby, vypracovala předložené smlouvy jedna osoba.

Odvolací finanční ředitelství zamítlo odvolání J. M. proti dodatečným platebním výměrům jak na DPH, tak i DPFO, Krajský soud v Brně pak rozhodnutí v případě DPH potvrdil, v případě DPFO věc vrátil k dalšímu řízení Odvolacímu finančnímu ředitelství.

7) XXXXX

Správce daně (Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně) v průběhu daňové kontroly zjistil, že společnost XXXXX s.r.o., která měla být dodavatelem fakturovaného plnění (poskytovaných služeb na základě smlouvy o reklamě ze dne 31. 1. 2011), fakticky reklamu nemohla zajistit, a že tyto služby zajišťoval přímo O. H., který pronajímal plochy na svých závodních vozidlech společnosti XXXXX, a to pouze fiktivně (dle správce daně tedy nikoli společnosti XXXXX s.r.o. – žádná taková smlouva nebyla O. H. v rámci daňového řízení

předložena a v daňové evidenci O.a H. rovněž nebylo zjištěno, že by vystavil jakýkoli doklad na odběratele XXXXX – prověřeno v rámci místního šetření dne 11. 6. 2013). Dále správce daně zjistil, že jedno z vozidel, na kterém měly být reklamy umístěny, bylo ve vlastnictví O. B., který sdělil, že svůj vůz za účelem reklamy nepronajímá, pouze ho půjčil O.u H. ze Zlína, a to na jedinou soutěž Rally Krkonoše (společnost XXXXX tedy toto vozidlo rozhodně užívat a pronajímat nemohla). V neposlední řadě správce daně poukázal na rozpor v tvrzeních předsedy představenstva daňového subjektu R.a K., který uvedl, že s nabídkou reklamy ho oslovila sama G. L., jednatelka XXXXX, zatímco G. L. sdělila, že to byl naopak pan K., který ji telefonicky kontaktoval.

Dodatečné platební výměry na DPH byly Odvolacím finančním ředitelstvím potvrzeny, na DPPO byly změněny.

Na výzvu policejního orgánu k předložení faktur, vystavených společnostmi XXXXX s.r.o. a uhrazených společnostmi XXXXX v březnu a květnu 2012 (vždy á 240 tis. Kč), společnost XXXXX sdělila, že výzvě s odkazem na zákaz sebeobviňování nevyhoví (jedná se o faktury zdaňovacího období, které nebylo předmětem daňové kontroly).

8) XXXXX, spol. s r.o.

Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně – v podstatě totožné závěry jako u předchozích DS – účastníky podvodného jednání byl majitel závodních vozů O. H., který fiktivně pronajímá obchodní společnosti XXXXX, s.r.o. reklamní plochy na závodních vozech Honda Civic, která vlastnil, a Z. T., bývalý jednatel společnosti XXXXX, s.r.o., a R. M., který údajně jednal za společnost XXXXX s.r.o. na základě plné moci. Služby, které společnosti XXXXX s.r.o. a XXXXX, s.r.o. daňovému subjektu vyúčtovaly, ve skutečnosti zajišťoval přímo O. H.. Zjištění ke společnosti XXXXX s.r.o.: dle jednatele společnosti XXXXX, spol. s r.o. L.a Z.a ho s nabídkou reklamních služeb oslovil telefonicky zástupce společnosti XXXXX, se kterým si sjednal osobní schůzku. Na tu se dostavil P. K., který se představil jako jednatel společnosti XXXXX a podepsali smlouvu o reklamě, k čemuž předal L. Z. P. K. CD s logem své společnosti. Umístění reklamy L. Z. ponechal na společnosti XXXXX, přičemž uskutečnění reklamy pak bylo dokládáno zpracovaným videem, CD s fotkami. Jednatel společnosti XXXXX P. K. však správci daně uvedl, že o žádné reklamní činnosti nic neví, se společností XXXXX žádnou smlouvu o reklamě neuzavřel, není si ani vědom, že by k jednání za společnost někoho zmocnil. Do společnosti XXXXX ho přivedl R. M., kterého považoval za svého nadřízeného. Následně daňový subjekt správci daně sdělil, že reklamy společnosti XXXXX byly na základě smlouvy se společností XXXXX umístěny na vozidlech O.a H., když za společnost XXXXX vystupoval na základě plné moci R. M.. Společnost XXXXX nakoupila reklamní plochu od společnosti XXXXX a tato nakoupila reklamní plochu přímo od O.a H.. Z daňového řízení O.a H. však bylo zjištěno, že tento neměl se společností XXXXX uzavřenu žádnou smlouvu, smlouvu měl uzavřenu toliko se společností XXXXX, ovšem v době, kdy byla uzavřena smlouva mezi společností XXXXX a společností XXXXX, společnost XXXXX ještě neexistovala (smlouva uzavřena 2. 3. 2009, společnost zapsána do OR dne 27. 3. 2009). Pokud se týká spolupráce společnosti XXXXX se společností XXXXX, ta se měla týkat pronájmu reklamní plochy od společnosti CL-PRODEX s.r.o. a přímo od O.a H.. Z. T. jménem společnosti XXXXX tuto spolupráci potvrdil, nedovedl však vysvětlit, z jakého důvodu nebyla loga společnosti XXXXX umístěna na všech závodech a závodních vozech přesně podle uzavřené smlouvy. I zde opět pořízená fotodokumentace je zcela totožná jako u dalších daňových subjektů, jejichž loga byla na autech O.a H. umístěna.

Dodatečné platební výměry na DPH byly Odvolacím finančním ředitelstvím potvrzeny, na DPPO byly změněny. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 2. 2018 (č.j. 30 Af 15/201118) rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení – s odkazem na absenci kvalifikovaného zjištění ceny obvyklé.

9) O. H.

O. H. v rámci svého vyjádření při daňové kontrole (25. 4. 2013) uvedl, že vozidlo HONDA pronajal k umístění reklamních polepů společnosti XXXXX s.r.o. – zájemce o reklamu si sháněla přímo společnost XXXXX, která rovněž zajišťovala výrobu a vlastní nalepení reklamy na vozidlo. Ze společnosti XXXXX zná pouze pana T., který ho někdy v roce 2007 nebo 2008 oslovil ke spolupráci, přičemž smlouvu měli s touto společností jen jednu a tu správci daně O. H. dle svého vyjádření předložil, žádné dodatky ke smlouvě nebyly – jedná se o smlouvu z 30. 4. 2009. Z písemného vyjádření O. H. ze dne 6. 10. 2013 (resp. zmocněnce Ing. Goláně) pak vyplývá, že O. H. pronajal reklamní plochu společnosti XXXXX s.r.o., ta poskytla reklamu v roce 2011 i společnosti XXXXX, která ji dále prodala daňovému subjektu – přílohou tohoto vyjádření je přímo písemné prohlášení o prodeji části reklamní plochy na vozech O. H. společnosti XXXXX s.r.o. (v letech 2010 a 2011), když O. H. je známo, že XXXXX v roce 2011 pronajala svou reklamní plochu společnosti XXXXX s.r.o., neboť zástupce této společnosti (paní G. L.) byla v roce 2011 mnohokrát před závody kontrolovat, zda jsou na vozech polepy pro jejich zákazníky – mj. pro XXXXX (č.l. 3095).

Závěrem byl Finanční úřad pro Zlínský kraj vyzván k doplnění podaných informací o údaje o úhradách doměřených daňových povinností, přičemž takto bylo zjištěno, že daňové subjekty P. M., XXXXX, J. M., XXXXX, spol. s r.o., XXXXX s.r.o. a XXXXX veškeré doměrky uhradily (J.mu M. byla doplacená daň z příjmů fyzických osob po rozhodnutí Krajského soudu v Brně vrácena, nicméně Odvolací finanční ředitelství v Brně podalo kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu), daňové subjekty XXXXX a XXXXX dosud neuhradily ničeho, neboť dodatečné platební výměry nenabývaly právní moci.

Obžalovaný O. H. své reklamní služby poskytované zejména prostřednictvím reklam nedodával přímo údajným zájemcům o tyto služby, nýbrž činil tak prostřednictvím zprostředkovatelských subjektů, u nichž docházelo ke zcela nedůvodnému navýšení ceny poskytovaných služeb. Těmito zprostředkovatelskými subjekty byly společnosti XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. (jejichž jménem vystupoval a jednal obžalovaný Z. T.) a XXXXX s.r.o. K těmto společnostem bylo zjištěno:

- a) **XXXXX s.r.o.** (jménem které byly vystaveny 4 projednávané faktury pro odběratele XXXXX – datované od května do listopadu 2009):

Z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že jednatelem společnosti byl v rozhodném období (od 3. 12. 2008 do 7. 1. 2010) P. K., sídlo měla společnost v Praze.

Správce daně – Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště Praha 1 – sdělil, že společnosti byla zrušena registrace k DPH, registrují u ní nedoplatek na DPH ve výši 145.133 Kč (povinnost na dani v roce 2009) a na DPPO ve výši 280.570 Kč, daňový subjekt je nekontaktní, sídlí na virtuální adrese, za zdaňovací období květen, srpen, září a listopad 2009 přiznání k DPH nebyla podána.

Z údajů České správy sociálního zabezpečení pak bylo zjištěno, že společnost měla od roku 2009 do 31. 12. 2013 jediného zaměstnance – R. a M..

Výzva policejního orgánu ze dne 7. 5. 2018 k předložení některých účetních dokladů byla společnosti XXXXX s.r.o. doručena do datové schránky fikcí, společnost na výzvu nereagovala.

- b) **XXXXX s.r.o.** (jménem které byly vystaveny tři projednávané faktury – datované od ledna do března 2009):

Z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že jednatelem této společnosti byl v době od 30. 4. 2008 do 5. 5. 2009 obžalovaný Z. T., sídlo společnosti bylo v rozhodném období (a je dosud) na adrese XXXXX.

Správce daně – Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 3 – sdělil, že daňový subjekt XXXXX s.r.o. je nekontaktní, na jeho účtu evidují nedoplatek na DPH ve výši 141. 255 Kč a na DPPO ve výši 176.477 Kč. Pokud se týká přiznání k DPH za rozhodné období (měsíce leden až březen 2009), tato sestavil Z. T., přičemž tato přiznání sice vykazují nízkou vlastní daňovou povinnost (9.500 Kč, 9.321 Kč a 3.800 Kč), dle správce daně však právě tato (a další) daňová povinnost tvoří shora uvedený nedoplatek, tedy vykázaná daňová povinnost nebyla zaplacená.

Z údajů České správy sociálního zabezpečení pak bylo zjištěno, že společnost neměla v letech 2009 a následujících žádného evidovaného zaměstnance.

Výzva policejního orgánu ze dne 7. 5. 2018 k předložení některých účetních dokladů byla společnosti XXXXX s.r.o. doručena do datové schránky fikcí, společnost na výzvu nereagovala.

- c) **XXXXX s.r.o.** (jménem které bylo vystaveno celkem 99 projednávaných faktur – datovaných od dubna 2009 do prosince 2011):

Z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že jednatelem této společnosti byl v době od 17. 4. 2009 do 1. 2. 2013 obžalovaný Z. T., sídlo bylo v Praze 5 – Jinonice, Za Zámečkem 744/9.

Správce daně – Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III – sdělil, že daňový subjekt XXXXX s.r.o. od června 2013 nepodává přiznání k dani z přidané hodnoty, za daňový subjekt jednal Z. T., daňový subjekt je nekontaktní, má virtuální sídlo. Přiznání za zdaňovací období od 2. čtvrtletí 2009 do měsíce prosince 2011 sestavoval jednatel Z. T., společnost vykazovala nízkou daňovou povinnost (v řádech několika málo tisícikorun měsíčně).

Z údajů České správy sociálního zabezpečení pak bylo zjištěno, že společnost měla v roce 2010 tři zaměstnance – K. G., L. M. a Z. T..

Na výzvu policejního orgánu k předložení některých účetních dokladů reagovala jednatelka společnosti XXXXX s.r.o. v likvidaci A. M. tak, že doklady z roku 2011 nemá v držení, na firmu podala trestní oznámení (ze spisového materiálu KŘPJmK KRPB-72298/CJ-2018-060481 bylo zjištěno, že firma byla na A. M. přepsána známým T. F., přepisu se účastnil i L. M.).

- d) **XXXXX s.r.o.** (jménem které bylo vystaveno celkem 33 projednávaných faktur – datovaných od února 2011 do prosince 2012):

Z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že jednatelkou společnosti je od 21. 12. 2010 G. L., jeden jediný den za celé toto období byla další jednatelkou A.Š., a to dne 21. 12. 2012 (zapsán byl tento údaj do obchodního rejstříku však až dne 7. 1. 2013, vymazán dne 29. 11. 2016, kdy naopak bylo zapsáno opětovné jednatelství G.L. – zpětně od 21. 12. 2010).

Správce daně – Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 5 – sdělil, že daňový subjekt XXXXX s.r.o. nepodává přiznání k DPH od února 2013, daňový subjekt je nekontaktní, sídlí na virtuální adrese. Jednatelkou společnosti je od roku 2010 G. L., sídlo má společnost na stejné adrese jako společnost XXXXX s.r.o. Přiznání k DPH za zdaňovací období od 2. čtvrtletí 2011 do měsíce srpna 2012 podepisovala jednatelka G. L., přičemž v daňových přiznáních byla vykazována vždy nízká vlastní daňová povinnost (v řádech několika málo tisíc korun).

Z údajů České správy sociálního zabezpečení pak bylo zjištěno, že společnost neměla v letech 2009 a následujících žádného evidovaného zaměstnance.

Výzva policejního orgánu ze dne 7. 5. 2018 k předložení některých účetních dokladů byla společnosti XXXXX s.r.o. doručena do datové schránky fikcí, společnost na výzvu nereagovala.

39. Jelikož konkrétní výrobu reklam měla dle některých zjištění pro společnost XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o. provést společnost **XXXXX, s.r.o.**, byly vyžádány údaje z daňového řízení i k této společnosti – daňový subjekt nepodal přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2012 (ani následující), je nekontaktní a správce daně u něj registruje nedoplatky na DPH i na DPPO.
40. Ke smluvnímu vztahu mezi O.em H. a společnostmi XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o. byly (správcem daně) zajištěny kopie smluv o pronájmu reklamních ploch, které obsahují závazek O.a H. pro uvedené společnosti poskytnout reklamní plochu na jím užívaných vozidlech Honda Civic na vyjmenovaných podnicích Mistrovství ČR ve sprintu a Mezinárodním mistrovství ČR v rally, za což se zadavatelé reklamy zavazují provozovateli uhradit:
 - na základě smlouvy ze dne 2. 1. 2008 společnost XXXXX s.r.o. O.u H. 80 tis. Kč,
 - na základě smlouvy ze dne 30. 4. 2009 společnost XXXXX s.r.o. O.u H. 60 tis. Kč (za celkem 15 závodů v průběhu roku 2009),
 - na základě smlouvy ze dne 2. 1. 2010 společnost XXXXX s.r.o. O.u H. 80 tis. Kč (za celkem 17 závodů v průběhu roku 2010),
 - na základě smlouvy ze dne 1. 3. 2011 společnost XXXXX s.r.o. O.u H. 160 tis. Kč (za celkem 17 závodů v průběhu roku 2011),
 - na základě smlouvy ze dne 1. 3. 2012 společnost XXXXX s.r.o. O.u H. 90 tis. Kč (za celkem 15 závodů v průběhu roku 2012),
 - na základě smlouvy ze dne 1. 3. 2012 společnost XXXXX s.r.o. O.u H. 45 tis. Kč (za celkem 15 závodů v průběhu roku 2012),
41. Obecně lze konstatovat, že předložené smlouvy se společností XXXXX s.r.o. z let 2009, 2010 a 2011 jsou koncipovány tak, že jejich účelem je propagace obchodního jména a služeb zadavatele (tj. společnosti XXXXX), nikoli jakýchkoli dalších třetích osob, navíc tyto smlouvy neobsahují údaje o rozsahu poskytnuté plochy na příslušném automobilu, velikosti požadovaných polepů atp., jejich obsah je tedy velmi neurčitý, a to přesto, že cena je sjednána jako neměnná. Smlouvy z roku 2012 již obsahují dovětek, že jejich účelem je propagace obchodního jména a služeb zadavatele, popř. třetích osob, nicméně ani tyto smlouvy (které s O.em H. uzavřely společnosti XXXXX a XXXXX) neobsahují žádné bližší podmínky velikosti reklamních ploch atp. – pouze zmínku o tom, že cena bude uhrazena, pokud se daný závodní automobil zúčastní alespoň 75% specifikovaných akcí MMČR v rally a alespoň 75% specifikovaných akcí MČR ve sprintu.
42. Dále je možné poukázat na zjištění správce daně daňového subjektu „P. M.“, který ve zprávě o daňové kontrole mimo jiné uvádí, že O. H. při jednání dne 25. 4. 2013 uvedl, že se společností XXXXX s.r.o. uzavřel pouze jednu smlouvu, a to v roce 2009, žádnou jinou smlouvu se společností XXXXX, s.r.o. neuzavřel, ani ústní. Přesto byla správci daně později předložena další smlouva ze dne 2. 1. 2010, kterou měl O. H. se společností XXXXX, s.r.o. uzavřít (a dále pak tedy i smlouvy ze dne 1. 3. 2011 a 1. 3. 2012).
43. V rámci daňové kontroly u daňového subjektu XXXXX(str. 21-22 zprávy o daňové kontrole) pak O. H. uvedl, že je mu známo, že společnost XXXXX v roce 2011 pronajala svou reklamní plochu společnosti XXXXX s.r.o., neboť paní G. L. (jediná jednatelka XXXXX) byla mnohokrát v průběhu roku 2011 kontrolovat, zda na vozidlech jsou umístěny příslušné polepy jejich zákazníků. Obdobně se vyjádřil před správcem daně Z. T., který navíc sdělil, že v roce 2011 měl dispoziční oprávnění k účtu společnosti XXXXX, protože jednateli pomáhal s podnikáním. Dále uvedl, že společnost XXXXX pronajala část reklamní plochy na závodních

vozech, kterou měla pronajatu od pana H., společnosti XXXXX. Jednatelka společnosti XXXXX G. L. společnosti XXXXX při svém výsledku, který proběhl až v roce 2014 (konkrétně 11. 8. 2014), uvedla, že grafické zpracování a vše ostatní zajišťovala společnost XXXXX, která pronájem reklamních ploch zajišťovala, a vůbec se nezmínila o tom, že to byla sama společnost XXXXX, která měla uzavřenu smlouvu s O.em H.

44. **Ze shromážděných bankovních informací** bylo analýzou účtů zjištěno, že subjekty, které si objednaly reklamní služby na závodních vozidlech, v této souvislosti fakturované částky beze zbytku uhradily, a to formou bankovních převodů. Z účtů společností XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o., XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o. (které měly být zprostředkovateli reklamní činnosti) však následně nebyly zjištěny žádné převody finančních prostředků ve prospěch O.a H. (který měl být tím, kdo fakticky reklamní služby poskytoval). Peněžní prostředky na účty těchto společností došlé byly obratem v hotovosti vybírány, z účtů tedy nebyly hrazeny žádné faktury (nejen faktury O.a H., ale ani žádných jiných případných subdodavatelů, poskytovatelů nájmů, elektřiny atp.). Dispoziční oprávnění k účtu společnosti XXXXX s.r.o. měla M. S. (dle zjištění policejního orgánu v současné době neznámého pobytu), k účtu společnosti XXXXX s.r.o. Z. T. a K. G., k účtu společnosti XXXXX s.r.o. Z. T. a G. L., k účtu společnosti XXXXX s.r.o. P. K. a R. M. (všechny účty byly vedeny u VOLKSBANK – vystupující dnes pod názvem Sberbank CZ, a.s.).
45. 34 K listinným důkazům se rovněž podrobně vyjádřila obhajoba - viz vyjádření od JUDr. Rychnovského č. l. 3767 až 3839 a předložené listinné důkazy č. l. 3840 až 3889. Pokud se týká vyjádření, pak společnost XXXXX, a to prostřednictvím obžalovaného Z. O.a, uzavřela smlouvu o reklamě se společností XXXXX s.r.o., která realizovala reklamu na dvou závodech rallye v roce 2009 a dále v letech 2009 až 2011 uzavřela společnost XXXXX smlouvu se společností XXXXX s.r.o., přičemž ve věci je nesporné, že k uskutečnění reklamního plnění skutečně došlo. Cílem reklamy byla propagace společnosti XXXXX za účelem dosažení a zajištění zdanitelných příjmů. Za společnost XXXXX v rámci reklamy jednal jen Z. O., obžalovaný R. D. reklamu neřešil a neměl ji na starosti. Z. O. za společnost XXXXX nepodepisoval smlouvy s O.em H. a vztahy mezi obžalovaným H. a společnostmi XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o. neznal. Pokud se týká společnosti XXXXX a obžalovaného R.a K., tak společnost XXXXX vyrábí a distribuuje pracovní a bezpečnostní obuv vlastních značek Adamant a Bennon, kdy značku Bennon uvedla společnost na trh v roce 2009 a za účelem vybudování povědomí u potencionálních zákazníků uzavřel R. K. za tuto společnost se společností XXXXX s.r.o. smlouvu o reklamě pro závodní sezónu 2011 na základě které společnost XXXXX s.r.o. zajišťovala reklamu v rámci automobilových závodů. Také v tomto případě je nesporné, že reklama byla poskytnuta v deklarovaném rozsahu. Pokud se týká reklamy, pak vyjádření odkazuje na uzavřené sponzorské smlouvy, které byly soudu předloženy. Vyjádření podrobně rozebírá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kdy v případě společnosti XXXXX, spol. s r. o. v rámci svého pravomocného rozhodnutí ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Afs 283/2017-73 a ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1Afs 327/2017 a 1AFS 328/2017 a poukazuje na obdobné rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dovodil, že daňovým řízením bylo prokázáno poskytnutí reklamy deklarovanými dodavateli, tj. společností XXXXX s.r.o. a XXXXX s.r.o., přičemž naopak finanční správa měla postupovat nezákonným způsobem, kdy dovodila, že reklamu poskytovala společnost XXXXX jiná společnost či jiný subjekt, a to obžalovaný O. H., přičemž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel (společnost XXXXX, spol. s r. o.) své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání dodavatele předmětného zdanitelného plnění, unesl. Obdobně v dalších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, které byly doloženy, dospěl Nejvyšší správní soud, k podobným závěrům. V tomto směru je citován rozsudek Soudního dvoru EU ve věci PPUH Stehcemp, C 277/14, a výrok rozsudku Soudního dvora ve spojených věcech Mahagében Péter D., C 80/11 a C 142/11.
46. Po takto provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že dokazování bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, kdy byl zjištěn skutkový stav věci, o němž

nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu. Samotné důkazy pak soud hodnotil ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení všech okolností případu, a to jak jednotlivě, tak v souhrnu, kdy po zvážení všech provedených důkazů dospěl k závěru, že jediným logickým výkladem těchto důkazů jest prokázání jednání, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

47. Obžalovaní, kteří jsou uznáni vinnými, tak jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, vyjma obžalovaného Z. T., který svoji trestnou činnost doznává, trestnou činnost zcela popírají. Ve zkratce lze shrnout jejich obhajobu v několika bodech: reklama, případně sponzoring, který byl předmětem uzavřených smluv, byl řádně proveden a tato skutečnost je prokázána fotodokumentací, dá se říci ke každému závodu. Pokud se týká smluvního vztahu mezi obžalovaným O.em H. a dalšími společnostmi, kterým přeprodoval reklamu, tak se jedná o běžný smluvní vztah, pro obžalovaného H. relativně výhodný, neboť mu zajišťoval stále reklamní, či sponzorské příjmy, a několikanásobné navýšení cen služeb poskytovaných O.em H. dalšími společnostmi může být sice poněkud neobvyklé, v žádném případě se však nejedná o trestnou činnost a obdobné obchodní případy se v rámci obchodování běžně stávají. Zásadním argumentem obhajoby je tak skutečnost, že veškeré faktury týkající se pořízení reklam, byly řádně uhrazeny a pořizovatelé těchto reklam, či sponzoringu, by v rámci údajného zkrácení daně vynaložili podstatně vyšší finanční prostředky, než by reálně získali na údajném zkrácení daně. Celé jednání tak podle obhajoby nemá logiku, a to ani v případě obžalovaného O.a H., který neměl jakoukoliv motivaci páchat trestnou činnost, neboť sice obdržel za reklamu, či sponzoring na svých vozidlech finanční prostředky, ale za údajné zkrácení daně by mu nevyplynula žádná jiná finanční výhoda.
48. Nalézací soud obecně chce zdůraznit, že běžné smluvní vztahy, byť v rámci kterých dochází k několikanásobnému navýšení původní hodnoty zboží, či služeb, v žádném případě neporušují platné zákony a takové vztahy nemohou být předmětem trestního řízení. Tato skutečnost je však zmiňována jak v obžalobě, tak v závěrečném návrhu státní zástupkyně. Jednání, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, však není běžnými smluvními vztahy a nebylo vedeno a smlouvy uzavírány za účelem propagace firem, zvýšení povědomí o firmě, či výrobcích, případně konkrétní reklamě, nýbrž předmětné jednání bylo vedeno snahou snížit daňové odvody konkrétních výše uvedených firem a dosáhnout tak v rámci jednání obžalovaných finančního profitu, a to na úkor fiskálních zájmů České republiky. Obžalovaní, kteří popírali svoji trestnou činnost, shodně poukazovali na údajnou finanční nevýhodnost, pokud by zamýšleli krátit daň, neboť náklady vynaložené v rámci propagace či reklamy firem, byly podstatně vyšší, než reálný daňový odpočet. Za této situace tak označovali obžalobu za zcela nelogickou, kdy chybí absence motivace trestné činnosti. Nalézací soud v tomto směru zdůrazňuje, že trestná činnost obžalovaných, tak jak je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku, sice byla prokázána, ale provedené důkazy neumožňují jednoznačně uvést, kdo byl zásadním iniciátorem, organizátorem, případně řídicí složkou v rámci páčání trestné činnosti, jaké byly domluvy na dělení zisku z páchané trestné činnosti, jaká část finančních prostředků, které byly uhrazeny v rámci faktur, byla vrácena obžalovaným fyzickým nebo právnickým osobám, jaké byly přesné procentuální zisky v rámci páčání trestné činnosti, zda se na trestné činnosti podílely další osoby a jakým způsobem, případně další skutečnosti, které však bez pravdivých výpovědí, a to především obžalovaných, nelze podle názoru soudu zjistit. Přesto, jak soud již výše konstatuje, trestná činnost všech obžalovaných byla jednoznačně prokázána. Pokud se týká motivace trestné činnosti, podle názoru nalézacího soudu je jedinou a jednoznačnou motivací trestné činnosti finanční zisk, a to všech osob, které se jak prokazatelně, tak pravděpodobně, podílely při páčání trestné činnosti. Charakter výše uvedené trestné činnosti a způsob provedení lze charakterizovat jako zcela běžný v rámci páčání trestné činnosti, kdy fyzické osoby do svých daňových příznání zahrnují faktury ze společností, které dané služby buď vůbec nevykonávají, nebo jen v takové míře, aby trestná činnost nesla pro všechny zúčastněné osoby zisk, přičemž daná činnost, stejně

jako v tomto případě, má pouze zastírací účel a slouží k oklamání daňových úřadů. V daném případě je trestná činnost relativně sofistikovaná, protože reálně docházelo k reklamě, či sponzoringu firem na automobilech, které provozoval O. H., ovšem náklady tohoto sponzoringu byly natolik malé, že osobám, které se zúčastňovaly trestné činnosti, umožňovaly ziskovost takové trestné činnosti. Primární charakteristikou této trestné činnosti v rámci finančních toků je vždy řádné plnění, tedy placení vystavených faktur ze strany společností, či fyzických osob, které chtějí dosáhnout nezákonné daňové slevy, tedy daňově odpočitatelných nákladů, a následně tyto finanční prostředky, které jsou převedeny na banku, bývají vybrány v hotovosti a použití těchto prostředků vesměs nelze prokázat, kdy lze předpokládat, a soud tuto skutečnost má za jistou, že dané prostředky jsou pak rozděleny mezi účastníky trestné činnosti tak, aby všem účastníkům toto jednání přinášelo určitý zisk. Tato skutečnost je prokazována ze shromážděných bankovních informací, ze kterých je zřejmé, že na účet společností XXXXX s. r. o., XXXXX s. r. o., XXXXX s. r. o., XXXXX s. r. o., které měly být zprostředkovateli, či dodavateli reklamy, byly řádně zaslány finanční prostředky ze strany firem obžalovaných, ale následně nebyly zjištěny žádné převody finančních prostředků, ale peněžní prostředky na účtech těchto společností byly obratem v hotovosti vybírány a z účtů nebyly hrazeny řádné faktury, a to nejenom faktury O.a H., který tak rovněž zcela proti obvyklým obchodním zvyklostem dostával finanční prostředky v hotovosti, ale ani jiným případným subdodavatelům, např. dodavatelům polepů, poskytovatelům nájmu, elektřiny apod. Dispoziční oprávnění k účtu společnosti, tak jak je výše uvedeno, měla M. S. u firmy XXXXX s. r. o., která je v současné době dle sdělení policejního orgánu neznámého pobytu, k účtu společnosti XXXXX Z. T., který dozrává svoji trestnou činností a byl si vědom, dle své výpovědi, pravděpodobnosti trestné činnosti v rámci svého jednání a dále osoby G. L., P. K. a R. M., kdy tyto osoby vesměs ve věci odmítly vypovídat s ohledem na možnost svého trestního stíhání, případně bližší skutečnosti neuvádějí. Dané skutečnosti tak již v tomto směru při pomnutí doznání obžalovaného T., výrazně svědčí o spáchání trestné činnosti obžalovanými, tak jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Pokud by byla důkazní situace opřena jen o tento důkaz, soud by v žádném případě rozhodnutí o vině nevydal. Soud tak bude dále poukazovat na skutečnosti svědčící o vině všech obžalovaných.

49. Jednou z dalších zásadních skutečností svědčících o prokázání trestné činnosti obžalovaných, tak jak je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku, tedy že účelem sjednaných reklamních služeb nebylo navýšení obrátu jednotlivých daňových subjektů, ale pouze a jen snížení jejich daňových povinností, svědčí skutečnost, že tyto služby nebyly objednány přímo u subjektu, který služby převážně prováděl, tedy u obžalovaného O.a H., ale byly objednávány prostřednictvím subjektů, jejichž jménem jednal obžalovaný Z. T., který se k trestné činnosti doznal. Již před navázáním spolupráce s těmito zprostředkovatelskými subjekty obžalovaný O. H. poskytoval části spoluobžalovaných, případně jiným osobám reklamu, kterou umísťoval na své závodní automobily, a to za cenu zcela odlišnou, než následně prodávaly společnosti, za které jednal Z. T., případně jiná přesně neztotožněná osoba. Předcházející spolupráce mezi O.em H. a obžalovaným Z. B. a jeho společností XXXXX, P.em M., obžalovanými M.em a K. K. ovými vystupujícími za společnost XXXXX, byla činěna bez jakéhokoliv zprostředkovatele, a tedy minimálně tito obžalovaní museli velmi dobře vědět, jaká je hodnota reklamní plochy, přičemž následně obdobný produkt nakupují za částku mnohonásobně vyšší, než hradili O.u H.. Obžalovaní, kteří ve věci vypovídali, že ke zprostředkovateli byli nasměrováni právě obžalovaným O.em H., který údajně neměl žádnou volnou plochu pro reklamu k dispozici, neboť ji v plném rozsahu pronajal zprostředkovateli. Tato skutečnost je nejenom logicky neuvěřitelná, ale i vyvrácena smlouvou o pronájmu reklamní plochy mezi obžalovaným O.em H. a společností XXXXX, která byla uzavřena dne 1. 4. 2011, tedy v době, kdy údajně měl mít veškerou reklamní plochu pronajatu společnosti XXXXX. Na základě této smlouvy pak společnost XXXXX platila O.u H. částky v měsíci dubnu 2011 15.000 Kč, v květnu 2011 částku 10.000 Kč, následně však společnost XXXXX již v červnu 2011 společnosti XXXXX za tutéž

činnost uhradila částku 200.000 Kč. V této souvislosti soud poukazuje na písemné vyjádření svědka J. Š., který ve svém písemném vyjádření doznal, stejně jako v rámci svého trestního řízení, které bylo de facto shodné jako u ostatních obžalovaných, že tzv. reklamní činnost, která byla hrazena společností Itikneraton plus s. r. o. byla prováděna jen za účelem neoprávněných daňových odpisů. Nálezací soud konstatuje, že považuje za prokázanou shodnost trestné činnosti svědka Š. v rámci aktivit společnosti XXXXX a ostatních obžalovaných, a to i včetně stejného způsobu provedení trestné činnosti. Pokud by si soud kladl řečnickou otázku – z jakého důvodu O. H. doporučuje svým klientům, aby reklamu zakupovali přes společnosti, které ji prodávají oproti jeho osobě mnohonásobně výše, pak může dospět jen k jediné logické odpovědi, že to bylo právě proto, že J. H. participoval na daňové trestné činnosti. Stejně jako u ostatních obžalovaných však výše jeho finančního zisku v rámci této trestné činnosti nebyla soudem objasněna a lze konstatovat, že bez pravdivých výpovědí aktérů trestné činnosti ani objasněna být nemůže.

50. Již v přípravném řízení byly do spisového materiálu zařazeny rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně v rámci souvisejících daňových řízení týkajících se obžalovaných, které řešily otázku oprávněného, či neoprávněného odpočtu daně z přidané hodnoty nebo uplatnění výdajů. Obhajoba v rámci trestní věci předložila a podrobně rozebrala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kdy v případě společnosti XXXXX spol. s r. o. Nejvyšší správní soud ve svém pravomocném rozhodnutí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 10 Afs 283/2017-73 a ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Afs 327/2017-61 a 1 Afs 328/2017-66 Nejvyšší správní soud dovodil, že daňovým řízením bylo prokázáno poskytnutí reklamy deklarovanými dodavateli, tj. společností XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o., přičemž naopak finanční správa měla postupovat nezákonným způsobem, kdy dovodila, že reklamu poskytovala společnost XXXXX jiná společnost, či jiný subjekt, a to obžalovaný O. H., přičemž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel v daném případě společnost XXXXX spol. s r. o., své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání dodavatele předmětného zdanitelného plnění unesl. Obdobně v dalších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, které byly doloženy, dospěl Nejvyšší správní soud k obdobným závěrům. Obhajoba cituje rozsudek Soudního dvoru EU ve věci C 277/14, dále rozsudek Soudního dvoru ve spojených věcech C-80/11, C-140/11 a další obdobná rozhodnutí. Obhajoba především akcentuje názor Nejvyššího správního soudu, že finančnímu úřadu nepřísluší posuzovat dodržování podmínek a zachování rozumných mantinelů při stanovení ceny, kdy finanční úřad toto činil bez hlubšího objektivního posouzení, zkoumání a relevantních důkazů. Obdobné skutečnosti jsou pak uvedeny v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2018, č. j. 31 Af 77/2016 - 133. Pokud se týká daných rozhodnutí, nálezací soud toliko konstatuje, že Nejvyšší správní soud se ve svém rozhodnutí zabýval především otázkou důkazního břemene, které daňový subjekt v rámci daňového řízení dle zjištění soudu unesl. Na straně druhé je nutné zdůraznit, že Nejvyšší správní soud, stejně jako Krajský soud v Brně, jednání, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, neposuzoval ve všech souvislostech, tedy nezabýval se existencí dalších smluv s jinými zprostředkovatelskými subjekty, s jinými sponzory, nebyly zde provedeny důkazy tak jako v tomto trestním řízení, nebyla zde zvážena vyjádření svědka Š., postoj společnosti XXXXX a doznání Z. T.. Je obecně známým faktem, že daňové řízení je vázáno jinými zásadami nežli řízení trestní a orgány činné v trestním řízení nejsou vázány ani samotným pravomocným a vykonatelným rozhodnutím příslušného finančního orgánu o výši zkrácené daně, viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. Tdo 1602/2014. Nelze přehlédnout, že v dané trestní věci rozhodnutí, zda došlo, či nedošlo k neoprávněnému odpočtu daně z přidané hodnoty, tedy zkrácení daně a vylákání výhody na dani, je rozhodně otázkou posouzení viny ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 trestního řádu a orgány činné v trestním řízení z tohoto důvodu nejsou výše uvedenými pravomocnými rozhodnutími jiných soudů vázány. Jak je již výše uvedeno, nálezací soud při rozhodování o spáchání, či nespáchání jednání, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, vycházel z daleko více provedených důkazů, z daleko více případů a oproti rozhodnutí

výše uvedených soudů měl rovněž k dispozici doznání Z. T. a vyjádření svědka Š.. Mohl rovněž vycházet z rozporů mezi výpověďmi svědků, případně obžalovaných, z bankovních informací, ze vztahů mezi jednotlivými obžalovanými, takže po celkovém zvážení všech těchto důkazů dospěl k závěrům tak, jak jsou uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku.

51. Obžalovaní: O. H., Z. T., P. M., Z. O., M. K., K. K., Z. B., J. M., R. K., L. Z. a obžalované právnické osoby XXXXX spol. s r. o., XXXXXs. r. o. XXXXX s. r. o., XXXXX svým jednáním, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, naplnili po všech stránkách zákonné znaky skutkové podstaty zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a svým jednáním způsobili České republice zastoupené příslušným správcem daně škodu tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy obžalovaní O. H. a Z. T. způsobili celkovou škodu ve výši 10.908.830 Kč, což jest dvojnásobek hranice škody velkého rozsahu ve smyslu § 138 trestního zákoníku a z tohoto důvodu je jejich jednání současně kvalifikováno podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016, protože nová právní úprava není pro obžalované ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 trestního zákoníku příznivější. Další obžalovaní způsobili následující škodu: P. M. ve výši 2.177.500 Kč, Z. O. ve výši 2.574.000 Kč, M. K. a K. K. shodně 1.482.000 Kč, Z. B. ve výši 2.145.000 Kč, J. M. ve výši 403.330 Kč, R. K. ve výši 195.000 Kč, L. Z. ve výši 308.580 Kč, společnost XXXXXs. r. o. ve výši 656.000 Kč, společnost XXXXX spol. s r. o. ve výši 496.000 Kč, společnost XXXXX s. r. o. ve výši 429.000 Kč a společnost XXXXX ve výši 95.000 Kč, takže ve smyslu § 138 trestního zákoníku obžalovaní P. M., Z. O., M. K., K. K., společnost XXXXXs. r. o. a Z. B. způsobili škodu České republice ve značném rozsahu, obžalovaní J. M., R. K., XXXXX spol. s r. o. způsobili České republice škodu ve větším rozsahu, a to shodně jako L. Z. a společnost XXXXX s. r. o., přičemž škoda značného rozsahu jest škodou, která přesahuje hranice 500.000 Kč a vyšší škoda přesahuje hranice 50.000 Kč, přičemž škoda převyšující hranici značného rozsahu jest kvalifikována dle § 240 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a škoda, která nepřesahuje hranici značného rozsahu dle § 240 odst. 1 trestního zákoníku. Všichni obžalovaní jednali formou spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku a nejméně se dvěma osobami, tedy naplnili znak skutkové podstaty dle § 240 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Jak je již výše uvedeno, soud nezjistil veškeré skutečnosti týkající se trestné činnosti, i když jednoznačně prokázal trestnou činnost, tak jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Je však zřejmé, že každý z obžalovaných musel být srozuměn s tím, že jedná v rámci trestné činnosti nejméně se dvěma osobami, a to s osobou zastupující zprostředkovatele reklamních služeb, přičemž tato osoba nemusela být přímo obžalovaný Z. T., a muselo být všem zjevné, že tato osoba používá služeb dalších osob, minimálně obžalovaného O. a H., k zastření trestné činnosti a jedná se tak o trestnou činnost více osob. V rámci samotné trestné činnosti bylo prokázáno, že obžalovaní – fyzické osoby do svých účetnictví, či do účetnictví jimi zastupovaných obchodních korporací, tzn. daňových subjektů, zakládali fakturace a další doklady, které byly následně zahrnuty do daňových přiznání subjektů obžalovaných právnických osob, a to jak přiznání k DPPO nebo DPFO, tak i k DPH, přičemž daně dané fakturace sloužily jen ke snížení daňového základu. Soud nebude opětovně uvádět důkazy, které prokazují tento závěr, a poukazuje na hodnocení důkazů, které je uvedeno výše. Pokud se týká právnických osob, je zcela nepopíratelné, že trestná činnost byla spáchána právnickou osobou, jejím jménem a v jejím zájmu prostřednictvím obžalovaných, kteří jsou jednak statutárním orgánem právnické osoby a u této právnické osoby vykonávají řídicí činnost. Bližší skutečnosti jsou uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku. Daným jednáním byly zcela jistě naplněny znaky trestní odpovědnosti právnické osoby podle § 8 zákona č. 418/2011 Sb. a § 9 téhož zákona.
52. V průběhu dokazování u hlavního líčení bylo prokázáno, že daňové subjekty (obžalovaní) do svých daňových přiznání, a to jak k DPH, tak k DPPO, či DPFO, zahrnovaly identifikované daňové doklady uvedené ve výrokové části tohoto rozsudku. Obžalovaní, pokud ve věci vypovídali, uvedli, že uplatnění nákladů bylo oprávněné, kdy služby byly skutečně poskytnuty a

směřovaly k dosažení a udržení zisku. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmu lze jako náklady ze základu daně z příjmu odečíst výdaje vynaložené na dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro uskutečňování zdanitelných plnění, dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Žádná z citovaných podmínek však v případě fakturací reklamních služeb nebyla splněna. Finanční prostředky, které byly vydány, totiž nesměřovaly k dosažení zdanitelných příjmů, ani nebyly použity v rámci ekonomických činností toho kterého daňového subjektu pro uskutečňování zdanitelných plnění. V této souvislosti soud poukazuje na vyhodnocení provedeného dokazování. Obhajoba namítala, že orgány činné v trestním řízení bez jakýchkoliv pochybností převzaly zjištění finančních úřadů. Tato skutečnost není pravdivá. Nálezací soud nezpochybňuje zjištění finančních úřadů, ale vina byla prokázána především na základě důkazů odlišných, tak jak je uvedeno výše v rámci hodnocení důkazů. Pokud se týče výše škody, pak celkové škody jsou velmi jednoduše zjištělné na základě jednoduchého aritmetického výpočtu spočívajícího ve výpočtu – kolik by povinné subjekty byly nuceny řádně uhradit na dani, pokud by neuplatnily faktury, které jsou uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku a které sloužily jen ke snížení daňové povinnosti a v rámci tohoto početního úkonu je pak rovněž velmi lehce zjištělné, jaké částky v rámci DPH chtěly daňové subjekty vylákat coby výhodu na dani. Předmětné matematické výpočty jsou zcela transparentní a obhajoba ani v rámci závěrečných návrhů nenapadla věrohodnost výpočtu způsobených škod.

53. Všichni obžalovaní se trestné činnosti, která je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku, dopustili v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, protože věděli, že účetní doklady vystavené v rozporu s faktickým stavem věci a které byly vystaveny jen v rámci záměru páchání daňové trestné činnosti, budou jednotlivými daňovými subjekty poskytujícími úplatu za reklamní služby zahrnuty do jejich účetnictví a tedy i do daňových příznání a že tedy budou sloužit k neoprávněnému snížení daňových povinností, případně k vylákání neoprávněné daňové výhody, což byl také záměr jednání všech obžalovaných a jediný účel vystavování těchto dokladů.
54. Všem odsouzeným obžalovaným byl uložen trest dle ustanovení § 240 trestního zákoníku. Při ukládání trestů soud postupoval v souladu s ustanoveními §§ 35, 37, 38, 39 trestního zákoníku a u obžalovaného T. dle § 58 trestního zákoníku. Nálezací soud se nejprve bude zabývat tresty obecněji. Samotným smyslem a účelem trestu je ochrana společnosti před kriminalitou, přičemž primární zásada stanovená trestním zákonem je ve smyslu ustanovení § 38 trestního zákoníku, zásada přiměřenosti trestních sankcí. Pokud jde o ukládání trestu, je základem jeho přiměřenost a rozhodujícím kritériem pro konkrétní uložení trestu charakter spáchaného trestného činu, dále okolnosti spáchaného trestného činu, včetně osoby pachatele, tedy zásada individualizace při ukládání trestu. Povahu a závažnost spáchaného trestného činu blíže určují hlediska, která jsou demonstrativně vypočtena v ustanovení § 39 odst. 2 trestního zákoníku. Patří k nim především objektivní znaky blíže charakterizující spáchaný trestný čin, a to význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu, jeho následky, okolnostmi za kterých byl čin spáchán, míra zavinění pachatele, pohnutka, záměr a cíl a dále, jak bylo uvedeno výše, v neposlední řadě pak osoba pachatele. Podpůrným hlediskem ve vztahu k povaze a závažnosti trestného činu jsou poměry pachatele, a to především v době ukládání trestu. V rámci ukládání trestu soud vychází, jak je výše uvedeno, ze zásady individualizace trestu a požadavku, aby druh uloženého trestu, jakož i výše, odrážel podstatné zvláštnosti konkrétního případu. Obecně lze konstatovat, že při ukládání trestu se vždy především zvažují povaha a závažnost spáchané trestné činnosti, dále poměry pachatele, jeho dosavadní způsob života, možnost nápravy a další okolnosti polehčující nebo přitěžující. Hlavním kritériem pro ukládání trestu je povaha a závažnost spáchaného trestného činu, která zahrnuje nejširší okruh

skutečností zahrnující trestný čin. Soud konstatuje, že uvedená trestná činnost narušila zájem společnosti na řádném plnění daňových povinností, přičemž z daňových příjmů stát zabezpečuje nejenom náklady na svoji činnost, včetně nákladů na vnitřní bezpečnost, ale i náklady na zdravotní a sociální zabezpečení občanů, takže v rámci majetkové trestné činnosti je trestná činnost daňového charakteru mimořádně společensky škodlivá. Soud při úvahách o trestu ve smyslu ustanovení § 39 trestního zákoníku se zabýval motivací trestné činnosti obžalovaných, kdy zásadním motivem v rámci páčání trestné činnosti byla snaha získat majetkové výhody při placení daní na úkor Českého státu. Sekundárním motivem u obžalovaného H., který provedeným dokazováním nebyl vyvrácen, byla možná snaha, aby přes naléhání subjektů, které se snažily o tzv. daňovou optimalizaci, sám jak fyzická osoba přímo nezapletl do daňových machinací a s vědomím spáchané trestné činnosti tuto činnost přímo zajišťovaly společnosti prodávající reklamu, či sponzoring konečným odběratelům v rámci dopředu domluvené trestné činnosti a obžalovaný T., případně další osoby, které v průběhu dokazování doposud nebyly ztotožněny. Obžalovaný H. však takto jednal za plného vědomí o páchané trestné činnosti. U obžalovaného T. pak motivací, která nebyla vyvrácena, byla snaha vyhovět svému tehdejšímu partnerovi. Pokud se týká samotných pachatelů, soud konstatuje, že se nejedná o osoby, které by měly sklony k páčání trestné činnosti; vesměs se jedná o osoby netrestané a k případným odsouzením, s ohledem na časový odstup, soud nepřihlížel, ale hodnotil je v rámci charakteru předcházejícího života, a to i s ohledem na fikci zahlázení předcházejícího uloženého trestu u jediného dříve odsouzeného obžalovaného K. K.a.

55. Obžalovanému O.u H. byl uložen trest dle § 240 odst. 3 trestního zákoníku. Obžalovaný ke své osobě odmítl blíže vypovídat, takže nalézací soud může toliko konstatovat, že obžalovaný je doposud osobou netrestanou, v místě trvalého bydliště o něm nejsou žádné negativní poznatky. U obžalovaného soud může konstatovat polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, a to řádný život před spáchaním trestného činu. Oproti tomu jako okolnost přitěžující je nutné vyhodnotit způsobení vyšší škody, která jest dvojnásobkem škody velkého rozsahu a páčání trestné činnosti po delší dobu, což znamená přitěžující okolnosti ve smyslu § 42 písm. k), m) trestního zákoníku. S ohledem na dobu páčání trestné činnosti soud považuje za okolnost polehčující sedmiletý odstup od páčání trestné činnosti, kdy po tuto dobu žil obžalovaný řádným občanským životem a není stíhán pro jinou trestnou činnost. Za tohoto stavu nalézací soud zvažoval, zda u obžalovaného lze použít, a to především s ohledem na časový odstup, ustanovení § 58 trestního zákoníku nebo nikoliv. Podle názoru soudu v případě doznání, které s ohledem na zpětnou vazbu k samotné trestné činnosti, kdy tato zpětná vazba spočívající mimo jiné v uvědomění si vysoké společenské škodlivosti daného jednání, má nezanedbatelný přínos k resocializaci obžalovaného, tak v tomto případě by soud použití ustanovení § 58 trestního zákoníku při ukládání trestu považoval za zákonné, důvodné a přiléhavé. Bez této skutečnosti, při zvážení nemožnosti páčání trestné činnosti u ostatních spoluobžalovaných při absenci aktivního jednání obžalovaného, však dospěl k závěru o nemožnosti použití ustanovení § 58 trestního zákoníku. Soud při úvahách o trestu přes celkovou způsobenou škodu a vysokou společenskou škodlivost daného typového jednání s ohledem právě na polehčující okolnosti a časový odstup od spáchaní daného trestného činu při zvážení věku obžalovaného, který sám o sobě snižuje možnost opakování trestné činnosti, volil trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné sazby, přičemž trest spojený s přímým výkonem trestu odnětí svobody, s ohledem na všechny okolnosti případu, je v dané věci nutný i z důvodu nutnosti výchovného působení trestu na veřejnost. Obžalovaného pak pro výkon trestu odnětí svobody soud zařadil v souladu se zákonem do věznice s ostrahou. Motivem trestné činnosti obžalovaného byla ziskovost; soud sice nezná přesné majetkové poměry obžalovaného, s ohledem však na jeho dlouholeté podnikání, absenci zjištění finančních závazků dospěl soud k závěru, že obžalovanému je nutno uložit peněžitý trest a uložil mu peněžitý trest tak, jak je patrné z výrokové části tohoto rozsudku, tedy peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 1.000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výměře 500.000 Kč a

pro případ nezaplacení peněžitého trestu přiměřený trest náhradní ve výměře 500 dní. Takto uložený trest dle názoru soudu je přiléhavý jak samotné trestné činnosti, tak osobě obžalovaného a všem okolnostem případu.

56. Při úvahách o trestu obžalovaného Z. T. soud zjistil u obžalovaného obdobné skutečnosti jako u obžalovaného O.a H., což znamená dosavadní netrestanost a absenci negativních poznatků z místa trvalého bydliště, způsobenou vyšší škodu a delší páčání trestné činnosti. U obžalovaného tak byly zjištěny stejné polehčující a přitěžující okolnosti jako u obžalovaného O.a H.. Oproti tomu u obžalovaného Z. T. soud konstatuje jeho rozdílné postavení při páčání trestné činnosti proti obžalovanému O.u H.. Obžalovaný, jak plyne z jeho doznání, byl v pozici tzv. „bílého koně“ a tato skutečnost není provedenými důkazy vyvrácena. Obžalovaný byl tak v rámci trestné činnosti zastupitelný jinou osobou a není prokázáno, že by patřil k organizátorům trestné činnosti. Zásadní odlišností oproti obžalovanému H. je pak doznání obžalovaného v závěru hlavního líčení. Soud sice toto doznání nepřeceňuje a je vysoce pravděpodobné, že doznání je vedeno snahou zajistit si mírnější trest, naproti tomu je zřejmé, že toto doznání, které soud považuje za hodnověrné, o čemž svědčí nejenom další důkazy, tak jak jsou výše uvedeny, ale i samotný charakter doznání, které nespočívá toliko v kusém vyjádření – trestnou jsem spáchal, jak je uvedeno v obžalobě a svého jednání lituji, ale spočívá i v sice kusém, ale přece jen částečném popisu úlohy obžalovaného v rámci trestné činnosti, pak toto doznání částečně zjednodušuje důkazní situaci, i když soud zdůrazňuje, že i bez tohoto doznání by vina všech obžalovaných, kteří byli odsouzeni, byla zcela jasná. Nelze přehlédnout, že doznání obžalovaného pomůže orgánům v trestním řízení při rozkrývání obdobné trestné činnosti ze strany společností uvedených ve výrokové části tohoto rozsudku, které prodávaly koncovým odběratelům reklamu, či sponzoring. K samotnému doznání soud dále konstatuje, že ze strany obhajoby v závěrečných řečech bylo doznání označováno za účelové, případně vynucené. Jak je již konstatováno, účelovost doznání nelze vyloučit, avšak toto doznání je v souladu s dalšími důkazy. Vynucenost doznání se soudu jeví jako ryze absurdní. Soud při zahájení hlavního líčení všechny obžalované poučil nejenom o jejich právech, ale i o skutečnosti vyplývající ze zákona, že doznání má polehčující účinky. Soud považuje za axiom (skutečnost, která se nedokazuje a je všeobecně známa), že při doznání se osobě, která se dozná ve věci, ukládá nižší trest. Tato skutečnost je reálná a běžná, takže dovozování jakéhokoliv nátlaku není důvodné. S ohledem na všechny okolnosti případu, a to především s ohledem na časový odstup od spáchání trestné činnosti, po zvážení řádného života obžalovaného od spáchání trestné činnosti do rozhodnutí soudu I. stupně, kdy obžalovaný pro jinou trestnou činnost není stíhán a nejsou o něm zjištěny jakékoliv negativní poznatky, s ohledem na dobrou prognózu resocializace obžalovaného, která je zvyšována i zpětnou vazbou obžalovaného k trestné činnosti, které lituje, dospěl soud k závěru, že u obžalovaného při úvahách o trestu je nutno použít ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku a na obžalovaného není nutné působit trestem, který by byl spojen s přímým výkonem trestu odnětí svobody. Za této situace proto obžalovanému uložil trest ve výměře tří let, který podmíněně odložil na zkušební dobu v délce pěti let, tedy na nejdelší možnou zkušební dobu, kdy obžalovaný by svým řádným životem měl prokázat oprávněnost uložení tohoto pro něj výhodného trestu. Soud zvážil motivaci obžalovaného, která je zjevně zjištěná, majetkové poměry obžalovaného, proti kterému jsou vedeny čtyři exekuční řízení, a přes skutečnost nepříliš příznivých majetkových poměrů obžalovaného obžalovanému uložil peněžitý trest, byť spíše v symbolické formě, a to peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 1.000 Kč, tedy peněžitý trest ve výměře 150.000 Kč. Tento peněžitý trest podle názoru soudu obžalovaný může zaplatit v zákonné lhůtě, která činí při možnosti povolení splátek 1 rok od právní moci rozsudku. Obžalovaný při úhradě peněžitého trestu bude zjevně muset zvýšit své pracovní úsilí, případně přijmout další pracovní závazky, což jistě u obžalovaného přispěje k uvědomění si škodlivosti páčání trestné činnosti nejenom pro společnost, ale i pro samotnou osobu pachatele. Obžalovanému byl pak s ohledem na všechny okolnosti trestné činnosti uložen trest zákazu činnosti, a to tak, jak je uvedeno ve výrokové části

tohoto rozsudku, kdy tento trest mu byl uložen ve druhé polovině zákonné sazby, neboť obžalovaný v rámci trestné činnosti vystupoval jako statutární orgán právnické osoby. Trest zákazu činnosti pak také přispěje k zamezení možné recidivy jednání obžalovaného, byť tato recidiva se soudu jeví jako nepříliš pravděpodobná.

57. Při úvahách o trestu u obžalovaného P.a M. soud zjistil absenci jakýchkoliv negativních poznatků v předcházejícím životě obžalovaného, včetně absence odsouzení. U obžalovaného soud zjistil jedinou přitěžující okolnost týkající se délky trestné činnosti. Přes celkovou způsobenou škodu s ohledem na časový odstup od trestné činnosti je zřejmé, že přílehavým trestem v dané věci může být jen trest, který není spojen s přímým výkonem trestu odnětí svobody. Obžalovaný u hlavního líčení uvedl své majetkové poměry, které soud hodnotí jakožto mimořádně dobré, a při zvážení motivace trestné činnosti u obžalovaného, která je jednoznačně zjištěna, soud za přílehavý trest považuje trest peněžitý, kdy trest bude mírně převyšovat způsobenou škodu. Obžalovanému proto nalézací soud uložil přiměřený peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 5.000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výměře 2.500.000 Kč a pro případ nezaplacení peněžitého trestu pak náhradní trest odnětí svobody v trvání 500 dnů. Nalézací soud při úvahách o trestu přemítal o nutnosti uložit obžalovanému trest zákazu činnosti. Formální podmínky pro uložení tohoto trestu v dané věci jsou. Na straně druhé zvážil soud časový odstup od spáchané trestné činnosti a nejenom bezúhonnost obžalovaného před spácháním trestné činnosti, ale především bezúhonnost obžalovaného po spáchání trestné činnosti, a dospěl k závěru v souladu se závěrečným návrhem státní zástupkyně, že v daném případě není nutné uložit trest zákazu činnosti. Tyto skutečnosti na základě obdobné úvahy pak dovodil i u zbývajících obžalovaných – fyzických osob, kteří byli v dané věci uznáni vinnými.
58. Při úvahách o trestu obžalovaného Z. O.a soud vycházel z obdobných polehčujících a přitěžujících okolností jako u obžalovaného P.a M.. Obžalovaný v rámci trestního řízení se nevyjádřil ke svým majetkovým poměrům, avšak s ohledem na samotnou společnost XXXXXs. r. o. je zřejmé, že majetkové poměry obžalovaného jsou velmi dobré. Při zvážení všech okolností případu, stejně jako u obžalovaného P.a M. soud dospěl k závěru, že přílehavým trestem bude trest peněžitý a obžalovanému tak uložil peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 6.000 Kč, tedy peněžitý trest ve výměře 3.000.000 Kč a to s ohledem na celkovou způsobenou škodu, přičemž pro případ nezaplacení peněžitého trestu pak obžalovanému uložil přiměřený náhradní trest v trvání 500 dnů odnětí svobody.
59. Při úvahách o trestu u právnické osoby společnosti XXXXX spol. s r. o. soud zvážil všechny okolnosti trestné činnosti, způsobenou škodu, obrat společnosti, ziskovost společnosti, společenskou škodlivost, škodlivost daného typového jednání v rámci jednání právnické osoby a obžalované společnosti uložil přiměřený peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 5.000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výměře 1.000.000 Kč.
60. Při úvahách o trestu u obžalovaných M.a K.a a K. K.a soud vycházel ze shodných zjištěných skutečností. U obžalovaných byly zjištěny shodné polehčující i přitěžující okolnosti, stejně jako u obžalovaného P.a M., byla zjištěna stejná motivace a soud se v rámci úvah o trestu řídil obdobnými skutečnostmi, a to především časovým odstupem od spáchání trestné činnosti, takže základní skutečností pro stanovení konkrétní výše peněžitého trestu byla způsobená škoda. Obžalovaným tak shodně uložil přílehavý peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 3.000 Kč, což znamená, že oběma shodně uložil peněžitý trest v celkové výměře 1.500.000 Kč a pro případ, že by tento peněžitý trest nebyl zaplacen, přiměřený trest náhradní ve výměře 500 dnů odnětí svobody.
61. Při úvahách o trestu u společnosti XXXXXs. r. o. soud zjistil obdobné skutečnosti jako u společnosti XXXXX spol. s r. o., takže při stanovení konkrétní výše peněžitého trestu vycházel především ze způsobené škody. Obžalované společnosti pak po vyhodnocení všech

okolností trestní věci uložil peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 6.250 Kč, tedy k peněžitému trestu v celkové výměře 1.250.000 Kč, který soud považuje za trest přiléhavý.

62. Při úvahách o trestu u obžalovaného Z. B. soud vycházel z obdobných skutečností jako u ostatních obžalovaných, tedy ze shodných polehčujících i přitěžujících okolností, způsobené škody a časového odstupu od spáchané trestné činnosti. Oproti ostatním obžalovaným obžalovaný Z. B. má odlišné majetkové poměry. Dle vlastního vyjádření má ve své péči dvě nezletilé děti, měsíční příjem přibližně 35.000 Kč, vlastní rodinný dům a majetek odhaduje hodnotou 3.000.000 Kč. Za této situace proto soud obžalovanému uložil nižší peněžitý trest, a to ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 3.000 Kč, tedy peněžitý trest o celkové výměře 1.500.000 Kč, který s ohledem na rozsah svého majetku může uhradit. Pro případ nezaplacení peněžitého trestu pak obžalovanému uložil přiměřený náhradní trest odnětí svobody v trvání 500 dnů.
63. Při úvahách o trestu u společnosti XXXXX s. r. o. soud vycházel z obdobných skutečností jako u zbývajících právnických osob, které ve věci byly uznány vinnými. Při zohlednění výše škody proto soud právnické osobě uložil přiměřený peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 5.000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výměře 1.000.000 Kč.
64. Při úvahách o trestu u obžalovaného J. ho M. soud zjistil u obžalovaného shodné skutečnosti jako u ostatních obžalovaných, tedy shodné okolnosti polehčující i přitěžující, časový odstup od spáchané trestné činnosti a vcelku dobré majetkové poměry. Soud při stanovení výše peněžitého trestu v rámci shodné motivace u obžalovaného zohlednil výši způsobené škody a obžalovanému uložil přiměřený peněžitý trest ve výměře 250 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy celkový peněžitý trest ve výměře 500.000 Kč, přičemž pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě zaplacen, byl stanoven přiměřený trest náhradní ve výměře 250 dnů odnětí svobody.
65. Obdobně při úvahách o trestu u obžalovaného R. a K. soud vyhodnotil shodné okolnosti přitěžující a polehčující, výši způsobené škody, časový odstup od trestné činnosti a obžalovanému uložil přiměřený trest ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 1.500 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výměře 300.000 Kč, přičemž pro případ, že by peněžitý trest nebyl zaplacen, přiměřený náhradní trest v trvání 200 dnů odnětí svobody.
66. Při úvahách o trestu u právnické osoby obžalované společnosti XXXXX soud vycházel z obdobných skutečností jako u ostatních obžalovaných právnických osob. Za tohoto stavu tak obžalované právnické osobě uložil přiměřený trest peněžitý ve výměře 100 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy celkový peněžitý trest ve výměře 200.000 Kč.
67. Při úvahách o trestu u obžalovaného L. a Z. a soud vycházel ze stejných skutečností jako u ostatních obžalovaných. Zjistil shodné polehčující a přitěžující okolnosti a časový odstup od spáchané trestné činnosti. Rovněž u tohoto obžalovaného soud zohlednil jeho vcelku dobré majetkové poměry a výši způsobené škody. S ohledem na motivaci trestné činnosti pak uložil obžalovanému peněžitý trest ve výměře 250 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy celkový peněžitý trest ve výměře 500.000 Kč a pro případ, že by peněžitý trest nebyl zaplacen, přiměřený trest náhradní ve výměře 250 dnů odnětí svobody.
68. K adheznímu řízení se nikdo nepřipojil, proto nalézací soud nečinil žádný výrok v rámci adhezního řízení.
69. Oproti odsuzující výrokové části tohoto rozsudku soud ve věci obžalovaného R. a D. a rozhodl ve smyslu § 226 písm. c) trestního řádu a obžalovaného zprostil obžaloby, protože nebylo prokázáno, že skutek v obžalobě uvedený spáchal obžalovaný. Soud toto rozhodnutí odůvodní jen krátce, a to s ohledem na skutečnost, že státní zástupkyně v závěrečném návrhu sama navrhla zproštění obžalovaného. Obžalovaný se k trestné činnosti v průběhu celého trestního řízení sice

vyjadřoval, ale trestnou činnost jednoznačně popíral, když k věci uváděl, že uzavírání smlouvy týkající se reklamy i veškeré náležitosti této reklamy se týkající měl na starosti jeho partner z firmy Z. O.. Dané skutečnosti ve své výpovědi potvrdil také spoluobžalovaný Z. O.. Ve věci nejsou žádné přímé, či nepřímé důkazy svědčící o podílu R.a D.a na trestné činnosti a i když se nedá jeho podíl jednoznačně vyloučit, trestná činnost obžalovaného v rámci dané trestní věci není prokázána. Soud proto rozhodl tak, jak je patrné z výrokové části tohoto rozsudku a obžalovaného obžaloby zprostil.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Poškozený může požádat o vyrozměnění konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 3. října 2019

JUDr. R. Koudela v. r.
předseda senátu